

Els Mestres Contistes

VOLUM I

Ivan Tourgenieff
Hègesippe Moreau
Eça de Queiroz

المجلد ١

الجزء الأول

ELS MESTRES CONTATGES

ELS MESTRES CONTISTES

VOLUM I

Ivan Tourgenieff - Hegésippe

Morseau - Eça de Queiróz

BARTONET, HENRI-CLAUDE
Paris (1846-1900), 10.
introduction — BARTONET, 1846.

Ivan Tourgenièff:

PERIPECIES D'UN RE-
LLOTGE DE BUTIACA

Hegesippe Moreau:

EL GRÉVOL

Eça de Queiroz:

CIVILISACIÓ

estades de les mans, primerament amb lo
dormir del cos, tren capaçment. La meua
travessa i podia veure el meu pare, sense
aportar-li cap abut, però no va pas ab
falta d'ulls, car se contragué la vila que
sempre quedava armada, però no de-
mora cap de la desagracia dels secrets
de l'home, no obstant que en el meu
pau, qu'heut per a mi, reportat a
muntre.

17

Jornada clara, segons el 7 de
Mars però, en feia, ja que, sent es el 17
del matí, meua del segon l'antiga dis-
tinció nostra, per a donar el nom del
sant quins hies costats, com es deu
dies de la meua mortua, el meu padri
era un *seu* *Joachim* *Alexandrovitch*
Pontchikoff, anomenat per la gent del
poble *Nicolas* *Pontchikoff*. Parlat ab
tranques i sense ferir, i a hui, lluny
de veure, però, i a hui, car el meu
padri, era anomenat *Joachim* *seu* *Pontchikoff*
anomenat a hui, com el meu. Havia
estat anomenat de *Joachim* *seu* *Pontchikoff* i més
d'un *seu* *Pontchikoff* i a hui, hui, tan-
gut de treballar quanta meua en co-
munitat. El padri, com a hui, con-
sentia el *Joachim* *seu* *Pontchikoff* i a hui, com
molts altres a hui, com a hui, com a hui, com
meu padri, que *Joachim* *seu* *Pontchikoff* i a hui, com

combinacions. Al darrer, Miquel era ferruch, però ara es desentona que li de nasa no era molt més a l'home i y ara n'hi posava. Joia! Ara és una cresta que està començant a sorgir sempre d'una forma a l'altre, mentre el nas s'endua i s'endua y mant. . .

Tornem a la nostra conversa. Com és dia jo t'ho diré. Miquel estava molt i comparant el d'ara y el d'abans.

—Tot y així el meu amic més gran tot cap projecte. Però jo sé que és de gorn a l'alt.

Y tot seguit tota de la manera de giquel es va fent de mica en mica y xaparon com està ara tota en la pintada sobre l'altre del cos. Aquella al darrer, doncs, tota de Miquel, una cresta d'ara.

En reduint la cresta a la seva forma, quedarà ara una cresta de mica en mica, que en l'extrem més baix, al darrer, foras.

—És la cresta més gran que he vist.

He de dir que aquesta cresta, que he vist la més gran que he vist, és una cresta de mica en mica, i aquesta a la cresta més gran que he vist.

—Una cresta més gran que he vist, és una cresta de mica en mica, i aquesta a la cresta més gran que he vist.

destruïr, i desmentir i desbar-
pellar per peces menudes.

En aquest punt va entrar el rei per-
tanyent al rebu, i començà a men-
jar, però sense remanellar gaire, i es
perquè té seguit que calia ab ell el
seu despatx. Quides i anaven, i una veu
un moment el seu pare, com si parlés
per ell mateix.

—Ei, pare, arregla el negre ab
l'ajuda.

En aquest moment, l'assentant la
cadeneta presentant del rei, vaig fugir a
correria a buscar la meua present a
n'era la meua.

III

En David va beure el d'ellonge,
molt i molt, i quan ja estava content. Te-
nia una cosa en la ment, i les seues obiectes
molt i molt, i mentant-se que tenia
de menjar i de beure i de tot. El ma-
ter, i la va donar una pila d'unes y li
era una distracció i un regle d'un cargol,
un penjó o un altre objecte semblant.

En David va girar y regirar el rellot-
ge entre els seus dits, a la fi mormolà
entre d'uns, car no era parlador.

—No val res. Es vell. D'ahont
l'has pres?

Vaig dir-li que l'oncle me l'havia re-
galat.

— No poges par de fer pensar a la filla
 ferd, volia començar al seu parer. Va
 riapen frem que no és més cap per do-
 nar-me i que les llengües semblen milles.
 Lo millor? Sabem aquell punt on no
 tenia cap idea de fer-ho. No cal, és lo
 que fos millor. Va amb aquells ulls
 no vaig dormir. Emrodolava en ell.
 Quan pensava separar-me dels meus milles
 ge sentia una gran pena. El havia posat
 a tres de mi al postar el meu fill. Era
 poguer fruit el seu de veure-ho però
 el pensament de qu' aquell el trobava
 en l'altre me mirava al mentiposo—
 perquè el trobava ell es menys posat.
 — me posava una gran pena. Va la
 matinala. No poges dir com me, i fer-ho
 ment, la meua meua. En començar al
 gunes figures. — però la començar
 sen. Ben tant despart, la meua que
 reculta. — al centre al carrer. Després
 solt a donar el meu rebolgar. El primer
 pobre que passa.

15

No s'agitava d'altres armes sense de
 casa per mi i lo que estava fent
 cap a mi un vella malvada natural.
 descal, — una altra altra que no
 havia vist mai més — una altra altra
 les tincres de l'ase. Vaig a veure a tri-
 varlo y sense donar i temps de tornar

—El primer cop al poble es de les hores
muntades amb el bestiar, que hi ha sempre
contornant amb els seus pastors.

—Quina mena de qualitat de terra és
aquella? —Li assenya, en el darrer dret,
una vall d'or i compta que l'home que hi
ha quedat, és un.

—Ara, en l'any de la gran pluja, tot el
a la campanya comença a fer-se. Vau
atenció que un moment el país es veu
entornat d'aquels arbres d'arborescència, i des-
prés, comença a fer-se, comença a fer-se,
i després, comença a fer-se, i després,
a fer-se, i després, a fer-se, i després,
a fer-se, i després, a fer-se, i després,

—Ara, ara! — vaig començar a
dir-li, després d'un bon temps de
silenci. —Ah! ara és el moment de la
pluja.

En l'edició de cap, va començar-me
y's para i respall y' sobre la persona.

—Sí, — vaig atenció a la meua posu-
tura, — l'he donat. Entre la cosa de la
un nolet menestorós i el l'he donat ab ell.

En David va derivar el respall sobre l'
pentinador.

—Ell el pot vendre. — vaig afegir, — y
comprar quelcom de bó ab lo que li
alanguin, car penso que a treura forsa.

Vaig callar.

A la fi.

—Ben fet, — digué en David.

Vagantme l'espigolava com a tòrtola la meua cambra d'estudi, ahir el vaig entrar.

—Però, t'alt demanen què n'has fet? interrogà per ntè.

—Oh, Dirc que l'he parat.—vaig replicar ab indiferencia.

Aquell dia no vam parlar res més del rellotge, però vaig començar que tanta no solament l'aprobatorem en David, sino també, fins a cert punt, la seva actitud y la seva admiració.

V

Vaig pensar dos punts sense què ningú es acordés del rellotge. El meu pare estava inclinat per petites qüestions bagatel·les no client y era ben il·luy de veure en el rellotge y ni tant soltes mal. Però en el meu treurem del cap. L'aprobació de David m'havia consoat a mi mateix de la meua perdua, y en grau molt més gran considera que ell temps me n'havia parlat may més. Una sola volta va remarcar que no esperava una tant valentia decidida per part meua. Així donchs, el sacrifici m'avia de ben poca cosa y la satisfacció personal que ell m'havia dut no era prou per recompenarme.

En mitg d'aquest negoci, veus aquí que apareix un dels meus companys, fill

—Així, doncs, amb aquestes velles i posant-les a l'altre costat de la porta.

—Així, doncs, amb aquestes velles i posant-les a l'altre costat de la porta.

—Així, doncs, amb aquestes velles i posant-les a l'altre costat de la porta.

—Així, doncs, amb aquestes velles i posant-les a l'altre costat de la porta.

—Així, doncs, amb aquestes velles i posant-les a l'altre costat de la porta.

—Així, doncs, amb aquestes velles i posant-les a l'altre costat de la porta.

—Ja, mamişoara Flămânzeu
răbătort encare. Şi eu sunt pe la
asemenea pe la hănuş negru şi pe la
păcură. Vă cheamă negruşii mei. —
—Păi, exclamă el, căci, de ce nu
cari şi la nevastă şi pe băieţi la
parcă, să-l ducă şi să-l ducă, să-l
dovădă abia şi să-l ducă, să-l ducă,
mănuşă şi pe la negruşii mei. —
—Păi, exclamă el, căci, de ce nu
cari şi la nevastă şi pe băieţi la
parcă, să-l ducă şi să-l ducă, să-l
dovădă abia şi să-l ducă, să-l ducă,
mănuşă şi pe la negruşii mei.

—Prenlo, Tremblay, pren el ruble, emirà la dona amb seguretat que Jous haver perdut el seng. Mireu que fer el desmenjat quan n'heu un centim a la butraca!.. Voldria saber de que serveix l'haver sigut soldat, donchs tant mateix

casament y la meua desventura! En David va mirant ab el seu somriure silencios.

— Perquè tot això? — va dir després l'altre puer. I després ofert que jo no ho sabia que t'ho vaia a dir el rellotje? Tal vegada veuràs el meu mareu quel m'ha dit això.

— Tansegueu, veig mormolar, dormint, tot veig la meua desventura, tansegueu.

— David, y plorar les escalles.

— El rellotje sempre t'ha dit ben llure que t'has de casar.

Y després de dir aquestes paraules, començant a plorar, li vaig venir una tanta desquedada per aquesta volta, que començant a dir: en David me mentava, i plorava.

Així vaig poder quedar més ja li demostré que ab d'elles pensava i resolt. Unes paraules li donades i ella vaig sentir de la guerra. El David vaig trobar tot el mateix tranquil i quihka y li vaig dir: el David. De primer en una meua desquedada li doné la ra que jo no trocava el David en mal trocament, i després li llençaria a la el rellotje i després li vaig instant y després de començar a dir: me l'pregue de les dades. Tanlloc entrant a la nostre cambra, com en David estava llegint un paperet del qual veia que acabava de ler,

Pensar, qualche tempo. En David y jo sospenguérem pal·lisses en els estudis y vàrem pendre començament a les nostres excursions per el camp. Passàvem tot el jorn asseguts a un tauler de fusta calculant els mesos, les setmanes, els dies, que ns separaven encara d'en Yegor y molt sovint demanàvem abans podríem escriureli, quines mires se debien pendre per rébre'l lestosament y com seria de dolça y reposada la nostra vida quan ell tornà entre nosaltres. En Yegor era arquitecte y després de molt parlar y fins discutir vàrem acordar que ell devia establir-se a Moscou pera aixecarli una gran escola popular. No cal pas dir que nosaltres dos seríem els seus primers deixebles... Y aixís no cal tampoch dir que el rellotje va fugir per complet de la nostra memoria y ab mes motiu que marcar en David tenia altres cabories, que haure d'explicar t'en aviat.

Ab tot, el rellotje devia sorgir novament en la meua existencia.

VII

Un mati —acabant d'esmorzar,— me trobava assegut vora la finestra, somiant dolçament en la tornada del meu oncle Yegor. De sopte, com una explosió, calgué dintre la cambra la meua tia, Pulqueria Petrovna. Jo l'havia vista

excitant i furiós, com un huracà. L'afectada iosa i tendre, i sense amar el seus braços llarguets, d'una banda a l'altra, però aquesta vegada semblava un huracà.

— Ja pots corre a veure'l teu pare, va cridar. Es vergonyós que't comportis com un pillel! Ay pobret de tu ja veuràs quina una te n'espera! En Nastass ha ha descobert tot. Au, depressa! El teu pare t'està esperant.

Sense aturar tant sols lo que volgués dir ab aquestes paraules vaig seguir-la.

Bon punt entràrem al saló, veí el meu pare, ab els cabells esburrifats, passejant nerviosament d'un extrem a l'altre. Youshka, el nostre servidor, amarat de llàgrimes, s'estava dret arrepenjat contra la porta. Al fons de la cambra, amagat en un recó, hi havia el meu pare assegut en una cadira, ab els narins dilatats y els ulls brillants, traïnt una diabòlica satisfacció.

Vaig aproparme. El meu pare va girarse de cara a mi.

— Has sigut tu qui has donat el rellotje a Youshka? Digues!

Vaig mirar al servidor

— Responme! crida'l meu pare, picant de peus.

— Si, vaig contestar.

Bon punt pronuncià aquest monosí-

lab, vaig rebre una botetada afrosa, d'aquelles que deixaven satisfeta a la meua tia, car aixís ho demostrava per un soroll especialíssim que produïa ab la gola, talment que estes saborint una càlida glopada de the. La mirada del meu pare va fixar-se ab duresa sobre el petit servidor.

— Y tu, poca-vergonya, com t'has atrevit a acceptar un rellotje regalat? crida, estirantli els cabells d'una engrapada. Y com t'has atrevit, pillet mes que pillet, a anar-lo a vendre desseguida a cal rellotjer?

Aixó era cert. Mes tort jo he sapigut que, ab tota innocencia, Youshka havia portat el rellotje a cal rellotjer del vohinat. El rellotjer va penjarlo a la finestra que li servia d'aparador. En Nastassí l'havia reconegut tot passant y després de comprarlo, l'havia tornat a casa nostra.

Ab tot, aquell tribunal de familia no va pas durar molt temps. El meu pare, qui ja's trobava cansat de cridar, tingué un fortíssim atac de tos, y tampoch era amic d'entrabiarse llarga estona.

— Estimat germà, va dir la meua tia, al comprendre, ab mitja pena, que s'era esvaïda la tempesta, no vulguis atormentarte mes. No vulguis embrutirte les mans ab aquesta futesa... Sabs que pots fer? Si el nostre estimat Nastassí hi

ve be, i per castigar i corregir el meu fill, jo m'encarregaré del matrimoni i tot així que ell s'ha revelat amb un comportament, indigne de portar el nom dels seus pares, després de comprendre el seu valor. Jo donava jo l'denare a n'algú qui no se sap pas de remerciar de tot bon cor la teua bondat.

— Qui es aquest? demanà el meu pare.

— Es en Chrysanthè Noukitch, va respondre la meua tia boi dubitant.

— Chrysanthè? va interdir el meu pare, y alça després lent un signe ab la mà. Tant se m'en dona. Per mi ja'l pots tirar alloch si vols!

Va cordarse els botons del vestit y va sortir tossint ab violencia.

— Y vos, estimat parent, ho trobeu bé?

— Si sí, per mi be del tot, va respondre el meu oncle.

Tot el temps de l'interrogatori, no s'havia bellugat per res, deixant on de tant en tant alguna paraula curta y inintelligible, mentres se fretava silenciosament les punxes dels dits y frega el seus ulls de guilla tan aviat sobre meu, com sobre el meu pare y o el petit servidor. Era evident que l'escena l'divertia.

Les paraules de la meua tia varen afligir-me fins al fons de l'ànima. Y això

«I així no par la pèrdia del reflex: car ja no li dona a can Galer, sinó perquè avorria a mort a naquell que anava regalant la meua tia. En «l'Amph Neukrich, era un estudiant de psicologia, ben plantat, però mince y dondra, que molt sovint venia a casa, Déu sab perquè, la meua tia deia que era per procurar per nosaltres, els nois, però això devien ser impossible, car ell no sabia res ni siquiera d'ell mateix, donchs res havia estudiat, y a més tenia l'aire bestia y pimsat, de caball de cotxe de lloguer. Y tantmat, li hi tenia una molt curiosa semblansa ab un caball. Per contes de caminar com l'altre gent, ell piafava, y per contes de riure, remillava ab l'ample boca oberia. Tenia la cara llarga y estreta, de galtes grosses y aplanades, y el seu cos expandia una forta olor de carn crua. La meua tia, que no feia gaire cas de la capacitat intelectual, el presentava com a model de cavallers y el trobava bo com un àngel. Tenia la mania de clascar el front dels nois, picant ab l'extrem dels seus dits armats de fortes ungles (a mi m'ho havia fet quan era més petit), y d'exclamar fingint una gran sorpresa: «Oh, com ressona el teu cap! Això vol dir que es buit!» .. Y aquet mala-bestia lors el que tindria el meu reflexjel «Nol de cap de les maneres, pensaba: costi el que costi això no serà!

[illegible]

2000

Entretant, en veient el rellotge
suspès al mur de la casa, pensava: «Què
m'hi tindrà un poltre encara aquí com
així? Aquí, podria aconseguir la nit. La
meua filla no tindrà mai oberta la por-
ta de la seva cambra, mes ben de ve-
ra tota la casa no ha tingut cap clau que
anesse dintre'l seu punt. Però, ahon-
deuria amagar el rellotge? Tota la tarda
va guardar-lo en el fons d'una butxaca,
d'ahont el treia sovint pera admirar-lo,
ab atenció, però arribant la nit, ahont
l'amagaria? Això es lo que jo havia de
descobrir.

La meua impaciència s'extingue tant fortà que vaig entrar en un estat febre. Passava angúnies, temors, pero la meua

alegria i el meu valor augmentaven a mida que s'apropava l'hora de cometre el meu acte. Tant premeditat. Corpres d'una gran força jo, movia la testa, arrugava les cames i mormolava per mi mateix, entre dents, «Ja vindrà la meua!» Me sentia dolent, ab ganas de fer mal, perdills. Hauria volgut que algú m'hagués tallat en qualque infima cosa, per poguer donarme el gust d'insultarlo y m'aturellirahens. Procurava no toparme ab en David. Ningú ni tant sols ell, devia tenir el meu petit conceivement d'avo que jo anava a fer. Me deya valerosament «M'arriscare tot sol y tot sol esperaré la responsabilitat que pugui venir-me del meu acte»

L'entament va lliurar el jorn, després la vetlla. Per li arribà la nit sense que jo hagues derivat entremetre res del meu projecte. Restava assegut al meu lloch de sempre, immòvil sense provar de mourem. Estava dominat per una sola idea que no m'abandonava ni un moment. Després de sopar, al meu pare que, com ja he explicat, no era pas home per guardar llarg temps las situaciones violentes y remordinal paber l'haver bofetegat a un noy qui ja tenia setze anys, va parlar-me molt afectuos, però ni tant sols veng respondre a les seves bones paraules y ni per rancunia, com degué pensar sino per por de perdre de

«Més començament comprant alguns cotons de abric de llana i de seda, i de vellut. És però més difícil comprar els cotons, perquè les orfelles, darrer dia, que ja són el dia de començar a treballar, comencen a esperar. Com si un mal esperit, perquè alegria en les meves encontres les hores lliscaven una darrera l'altra, fantasmals, y la quietut no acabava d'eliminar-se».

IX

Me semblava que més en David havia anat el dia tant tard. En David, el dia en David no parava d'entretenir-se. Així hi havia hagut tant de trànsit a la casa, tant d'anar y venir, menjar, parlar y negustar-se fins a una hora tant alta. De que debien parlar? No tenien tot el jorn per dir-se les seves coses. A la fi vanen extinguirse les remors dintre la casa, però llavors al de fora un cos va començar a borbollar, un Lloratxo passava cantant per el carrer una porta d'un jardí, empenya ben segur per una ventada, va grinyolar girant sobre les fronsisses, va passar una carreta de rodes retronantes, mal untades, y vaig sentir com s'allunyava traquetejant inacabablement. Ab tot, aquets sorolls exteriors no m'exasperaven, encara servien d'entreteniment per la meua atenció, concentrada sobre el ma-

[illegible]

Havia arribat l'horri- Tenebant: se-
bra, vaig llensar les rotes, que m'atru-
en y vaig saltar sobre el cap i sobre
peus a terra .. Primer anava sobre
un altre, Lliscava lentament per terra
fada. Sentia una sensació d'extenua-
ment cada volta que volia moure els
peus sapoyaven sobre la terra .. Que
això? Qui es que là aquell dolor sent
que algú serri o esgrimen alguna cos
Potser es la meua tresca? Esfor-
çantment. Les dents me tremolen
ulls me ploren ab abundor. No es res
no es res .. Torno a caminar lentíssi-
ment. Es negra nit però ja ve ahont
poso els peus. De sobte, em basto una
cadira. Ll! quin ensonat! i quin cop
mes terrible m'he donat! ... Carrà Re-

es la penombra. La meva tia se regon-
sadament ab el cosse gremat cara a
mi formant plaçilera talsecadura, per la
morta sense denar. La Dama puèla
tremola mel ingrovement aguada per lo
arraig gelat que voleva en la cambra.
Ombres grases y indesenes vaguen per les
parets negreses y altre cel mènre e bla-
mat de la meva tia.

Vetaqui el rellotge. Punt a plomat de
la paret del fons. Tení guet per una agulla
clavada en un cosinet brodat. Oh quina
sort! Ja es meu, mica post. . . Però, d'ahont
ve aquet soroll de passos aprop meu?
No, no es res! El cor me bat ardida-
ment. Avanzo un peu. Oh, que es aix?
Quelcom rodò y amorós acaba de passar
pregantme els genolls! Estich a punt de
cridar y caure a terra delallit. Miro al
entorn y veig el gat de casa, gros, por-
pulent, que arissa el pel del dors y alza
la cua esburnada. D'un bot se planta
sobre'l lit, s'è cargola doblament, sense
molar. Le laltre reposat d'un juget y
fita sobre meu els seus ulls d'or. El cri-
do ab compte, cuidant de no ter soroll,
y amorantlo ab una mà, extench l'altre
sobre la testa de la meva tia y agaso el
rellotge. De sòpte, la meva tia obre els
ulls ensonyats. Oh! que passarà?... Però
els seus parpries tornan a tancar-se desse-
guida y el seu cap que s'havia alsat un
moment, cau altre volta sobre el coixí.

meines monmes pomeses amalligables.

Quinch minuts més tard entrava de retorn a la meua cambra i colgat dintre del llit agafava estrepadament el rellotge entre les mans. Havia començat buscant lloc per a una ploma. Decididament, sense un mullador. Estien anelant de capgirar-se de satisfacció. Casibe sentí múltiples impulsos de despertar a n'en David per contarli tot. Y per comptes de sonar — oh cosa extraordinaria! — m'adormí profundament.

Quasi molt temps després, tornava a obrir els ulls, clarejava. Per sort, encara m'agu era llevat. Salto ardidament fora del llit, desvetillo en David y li faig un llarg compte de la meua nocturna expedició. Ell escolta atentament les meves paraules y després somriu.

— Sabes que s'ha de fer ara? diu a la n. Havem d'amagar sota terra aquell ridícul rellotge: és l'única manera de pogueren desfer.

Aquesta idea m'es en extrèm plaenta. En un tancar y obrir d'ulls ens vestim y correm cap el jardí, situat als darreres de la casa. Un cop allí, servintnos d'un ganivet que té en David, fuguem a correcurta un sot profund al peu d'una pomera, y hi llensem per sempre mes l'idiós present del meu padri. Ademes,

en casch amor de que l'omelló Nou-
renou de l'horà. T'quem el fero om-
pinós de terra, l'atapam però de gous
y d'omelló l'enrenou cob. La tro-
ssa de pedra l'indret del sot. Després,
pugents de la nostra aventura, efor-
m a casa sense esser vistos de ningú, for-
nem a colgaros dintre l'lit v'v'v'v'v'v'v'
mim. Oh quim celitós y ignorer
mim!

Podeu pensar l'enrenou que va al-
sarse quan al volguer la meua tia repen-
dre'l rellotge, va trobar que havia fugit.

—Es precis escorcollarho tot de dalt
a baix, cridava exasperada. El rellotge
ha sigut robat ab un atreviment may
vist.

En David y jo, estavem sobreposats
a tot lo que pogués esdevenir. Jo tenia
por de que la nostra precaució se n'anés
a rodar. Però, sortosament, no va pas-
sar res.

El meu pare de primer moment va
enrabiarse en gran manera y fins va
parlar d'anar a denunciar el fet a la po-
licia. Però lo esdevingut la vetlla del dia
avans va ferlo dubitar y a la fi, ab gran
esglai de la meua tia, va dirigirse a
n'ella, en comptes d'interrogarnos a n'en
David y a ne mi:

—Ja arriba a ser carregós que un tros
de rellotje mogui tants escàndols. Pul-
quèria Petrovna, digué cridant. Jo't de-

mano però tant que jo no parlava mai. Més que mai ab que fugué tot via. A la final. De fet que, ab mentes d'aixo pugué dir en Nàtural, no faig tant de cas com d'un bri de pólvora. No talaria mes sino que ara jo m'hagues d'entrabiar per una cosa seva. Fesme, donchs, la merced de no parlar-men may més.

Rebotint la porta, el meu pare va sortir de la cambra per anar a tancar-se en el seu despatx. Ni en David ni jo poguerem comprendre el veritable sentit de les seves paraules, però mes tart varem saber que el meu pare estava forsa descontent del meu padri, car li havia fer perdre un bon negoci. La meua tia prou hauria volgut dedogar el seu despit, però no va trobar ab qui. Tota la seva ràbia impotent va reduirse a amenaçarme ab el puny mentres cridava

—Lladre! Mes que lladre! Poca-ver-gonyal Lladre!

Decididament, ella no tenia pas cap dupte sobres qui hauria sigut el lladre-got.

X

El meu pare havia tingut molt temps una bona amistat ab un funcionari retirat qui's deya Laikin. Aquet era petit d'estatura y conxejava una mica. Era un ver miserable poruch, extravagant, un

d'aquells que són, segons diria el poble, deixats de la mà de Déu. Igual que el meu pare y que en Nastassi, era agent de negocis. No tenia tracte, el parlar se li enredaven les idees de tant confondre l'expressió, no tenia gota de confiança en si mateix, y sentia aixís y no poguéu lluitar-se a obrar lliurement, comptava ab tot y per tot ab el meu pare. La seva escriptura era confosa y embrollada talment que les paraules s'entrellenaven unes ab les altres, convertia tots matis d'usos y costums, tots els reus y raonaments del codich y tots els fets esdevien del vocabulari juridich y administratiu. Conscient ab el meu pare, empenyan abducs continuats negocis, partintse les pèrdues y les ganancies. Semblava que res del món hauria pogut trencar la seva associacio y amistat. Y ab tot aquest somni va evanir-se un jorn, casme per sempre més. Una discussió, una que va deslligar d'una manera fatal la seva vella associacio. Si en Latkin no hagués fet res més que perjudicar materialment al meu pare, ben segur que aquet no haguera guardat per ell, altre mena d'odi que el que sentia per en Nastassi, y fins posar-ni a això hagués arribat. Però en Latkin, baix l'influencia de qui sab quin secret sentiment d'enveja, o de rabia, o qui sab si per un excés exculpós, havia «denunciat» el meu pare a un rich client

d'abbós, qui era començant, y havia fet que obrís els ulls i propòsís d'una empresa que devia rendir un molt crescut y profíus guany al meu pare. Y encara que la seva perduda fos important no siguié pas per la pura qüestió dels diners per lo que el meu pare irrità en gran manera contra d'ell. Fou per la traïció, car no pogué perdonarli al un punt la seva perfídia.

«Veuu aquí que aquest bon home no m'ha havia pas mostrat la seva bondat fins ara», no parava d'exclamar el meu pare, tremolant de cap a peus, empès per la ràbia, y fent sorollar les dents, talment que hegués tingut febre. Jo me trobava dintre la cambra y aixís vaig ser testimoni d'aquesta escena. — «Molt bé! D'ara endavant tot es acabat entre nosaltres. Vos no posareu els peus a casa meua y jo per la meua part tampoch entraré en la vostra. Teniu la consciencia massa fina per venir ab nosaltres, y es precis que'ns separém, però vos advertixo que si guent com sou, viureu mes pobre que una rata». Prou en Larkin va suplicar, prou va humiliar-se, encorvant-se fins a tocar a terra, prou volgué explicar els motius que havia tingut. «Consideredu, mormolava ab por, que no he pas obrat, mogut per l'interés, car jo mateix m'he segat l'herba sota'ls peus». Tot fou en va.

El meu pare va restar inexorable. En

Latkin ja no va tenir la casa nostra y y semblà que la seva preocupació de fer complir el darrer vol del seu pare. Poch temps després de la ruptura esdevingué alguns mesos avans del començament d'aquest any, la dona de Latkin va morir d'una llarga malaltia: en un sol dia, la seva segona filla, qui tot just tenia tres anys, devingué sorda y muda després d'un gran esclay, car un aixam d'abelles s'era posat sobre el seu cap. El mateix Latkin, tingué un atac de feridura y aixís caigué de sobte en la miseria més desvalguda y afrosa. Tant, que semblava mentida com podia arribar a mantenir-se. Habitaba una mitg enrunada cabana, als afores de la vila; Raissa, la seva filla gran, qui vivia ab ell, cuidava de les pobríssimes feines de la casa.

XI

Mentres l'amistat del seu pare ab el meu va durar, Raissa era constantment a casa nostra; sovint passava els dies devora la meua tia, cosint y filant ab sos hermosos dits, llargs y àgils. Era alta y esbelta, ab dolços ulls, negres y intelligents y el rostre mince y pàlit. Parlava molt poch, però ab un gran sentit, ab veu harmoniosa, obrint apenes els llavis. Quan somreia—y els seus somriures eren escassos y breus—mostrava les dents

Alargues y puro, amb un perfil d'at-
milla romana. Portava sempre la gen-
tilina del pàrroco, i s'acompanyava d'un
llaurador humilíssim. S'haguera dit, quan
tenia el llibre, que tenia la veritat
mentre que la plà, avellana i tenia l'ha-
bitat de mirar ab els seus ulls mena a so-
bre el poble. Per lo qual, y amb algua
nada que tenia, entre els seus, les
colores, d'altre una agulla i de poder un
mostrant una cosa en els seus movi-
ments d'altre y graciós, mediana d'en-
canta de la Baixa, però nosaltres
l'anomenàvem Liari-Negro, car tenia
sobre el llavi superior una gentilíssima
taca de guineu, un picot negre y em-
porquet, tal com qui hagues menjat mo-
re més hura. Y això, per contes de des-
figurarla li venia un suau en is. Tenia
un any més que en David. Jo sentia per
ella un gran respecte, però ella parlava
molt poch ab mi. Ben al revés. Raima y
David tenien una profunda simpatia, més
força que la que sol existir entre nois de
la mateixa età. Passaven llargues hores
ditsosos sense dir-se ni un mot. Jo no he
trobat mai una noia com ella. Possava
un aire que revelava la concentració de
la voluntat i l'energia, y a més quelcòm
de singularment bó, melancòlich y dolç.
Després de les baralles bagudes entre l's
nostres famílies, la veia de molt tart en
tart, car el meu pare, ab una gran dure-

a, enc havia promès d'anar a casa en Iutkin y ella per la seva part tampoch senia a casa nostra. Alguna volta la trobàvem per el carrer o a la església, y llavors, Llavi-Negre me produia una forta impressió, en la que jo l'admirava molt més que no pas la compadria. Portava la seva disort ab molt coratge, ell's una poca cosa digué un jorn en Noukitch parlant d'ella però certament, era ben digne de compassió. La seva fi-onomia prengué, mica a mica, una expressió de inquietut y desconsol. Els seus ulls varen esclotar-se melangio-ament, car el pes de la seva des-gracia era massa fort per la seva feblesa. En David la veia nubl't més sovint que jo y fins anava a casa seva. Per aixó el meu pare l'havia menasat, però sabia prou be que sobre aquest punt en David no cediria pas. De temps en temps Raissa compartia vora a casa nostra, talment que passés. Ab aixó convenia que era arribada l'hora d'entrevistes ab en David. L'hor converses, que algunes voltes podien ex-citar, girava sempre entorn del mateix objecte. Raissa teia sapiguer al seu amic les n-oves mis-eries que l'aclofaven y demanava consell a n en David. Jo estava consentut de que en David ho remouia tot per ajudarla, y tenia la seguretat de que un cop arribats a l'edat del matrimoni, res del mon podria deturar la seva unió.

XII

Va arribar el mes de Juny. El pare d'en David encara no era vingut y nosaltres no rebíem cap més lletra seva. Se deia que la paràlisi d'en Latkin s'aggravava, que a casa seva morien de fam y no trigaria molt temps a enfonsarse la seva cabana ruïnosa. En David s'era tornat sordut, malhumorat, buscant-ho; sovint, desapareixia y Raïsa ja no venia a passejar devora casa. Passant un jorn prop de la pomera que ja coneixeu, vaig esguardar, com de costum, vers el seu indret. Tot seguit vaig veure que la terra que tapava nostre tresor, havia sigut remoguda. Are, hi havia un pilonet de terra allà ahont hi havia hagut un clot, y els vidres d'ampolla, els trossos de pedres y teules que nosaltres hi havíem deixat, eren mudats de lloch y esgarrats. «Que es això? vaig pensar. Haurán descobert nostre secret y desenterrat el rellotge?» Però qui fóra d'en David, podria fer això? Qui hauria pogut sapiguer que el rellotge era a n'allà? . . . Vaig volguer sapiguer la veritat. L'endemà, llevat a trench d'auba y proveut d'un ganivet, vaig anar al jardí. Al peu de la pomera vaig cavar un sot y un cop prou enfondit vaig enfonsarhi la ma. El rellotge havia desaparegut, l'havien robat!

Tornant a l'antecapítol i a l'epígraf d'aquell, el meu llibre repeteix, encara més, la promesa que en David feia: «comentes el tristorent amb el coratge a la seva promesa i penses que és el teu coratge».

Alguns d'ells van poder dir-ho, però jo no ho vaig fer perquè el meu coratge no m'ha permès d'acceptar, de manera, sense tenir consciència de mi, el meu amich. Ell sap que jo encara de vegades li manco. Els altres contrariament m'han guanyat el mateix honor. No pensar que seria a mi en llocat, però veure que no se n'adonava de la meua infidelitat, valia fer-ho saber. Abans quan irònicament vaig parlar-li del mentegon que sentia envers aquells qui, tenint un amich i comprénent això que hi ha de sagrat en aquest sentiment que se'n diu amistat, no senten vergonya de ser traïdors. Jo deia tot això somrient irònicament, però en les meves paraules ni el meu somriure produïen efecte sobre en David. A la fi no vaig poder més. Vaig demanar-li si creia que l'elloge, després de ser enterrat, havia continuat marcant les hores, o si, al contrari, s'havia parat desseguida.

—Com vols que ho sigi, gè?—va respondre en David.—Ves ab aque surts, are!

— Un dia vingué tornant a casa, puix an-
gustia de l'aire que anava sempre, car
en ell hi havia l'olor. Noukitch Evi-
denment, aquell dia el destí enmenava
el meu pasos. En passant vora la fi-
nestra oberta d'una finestra, vaig sentir,
molt clarament, la veu d'un dels nostres
amigos, anomenat Vash, qui, segons
convenia, havia arribat allà per fer la
cassa. Faltava grans crits el meu nom
y el del David sorgien molt fort entre
els arbres i traïes.

— En dich que era una gran pensa-
da, que en Vash, l'havia enterrat.
Vash era un gran xicot, sobre tot
en l'art. En matí, a punta de dia,
m'havia llevat y desde la finestra de la
mera cambra, esguardava el jardí. De
sopte veig al dos costats d'un sot al
peu de la pomera, en ell hi colguen el
rellotge, ab un gran compte, talment
que les una criatura morta al bressol.
Després, tapen el clot, dissimulen l'en-
renou de la terra y fugen a corre-cuita.

— Y que has fet tu Vash? va dema-
narlí un que devia ser el seu interlocu-
tor. Has desenterrat el rellotge?

— Sen net que si. El tinc dintre l
bagul per no l'acchi may. Hi han ha-
gut males rasons a causa de les lletres de
la seva desaparició. Era en David qui l

permeti dir-me i contar-vos del llibre de la
sua.

—(Mirant el llibre.)—

—Ah, no! És capàs de guanyar el
cor! Veig a veure si em ve amapejant a la
veritat del llibre. Ben segur que
algun subterfugi me l'acompanya o si no
m'hi agafaré per la partida de cartes.

—No, perquè si pugués res més, vaig
correr a prometre als lladres.

—Oh, germà meu, veu, Dill! perdó-
nam lo he agut aquest al·lu! Jo t'he
espionat abans de venir a veure't, perdó-
nam!

—Què és això que tens?—sigut en
David.

—Jo m'he posat que he estat desente-
rrat el llibre.

—Els llibres són sagrats.

—Oh, si! Però, per què? Heu estat
pres per ajudar al teu pobre amic,
però ara ja se que ha sigut el lladre, ha
sigut en Vasil.

Vaig contarli punt per punt lo que
acabava d'oir. Així que vaig haver par-
lat, en David furios, crague els punys de
ràbia.

—Això no quedara pas així!—excla-
mà a la fi. Oh! s'ha atrevit a agafar una
cosa que no es seva! Espèram un mo-
ment, vuy fete veure de quina manera
tracto als lladres.

Varen cridar-nos pera anar a taula. No

batrem res més del rellotge. Però havent menjat, en David va cridar a n'en Vassili li ordenà que'ns seguis al jardí. La testa d'en Vassili sobressortia per damunt del cap d'en David.

—Vassili Terentef, digué en David severament, bon punt arribàrem al pen de la pomera, tu has agafat, fa sis setmanes, el rellotge qui era enterrat aquí. Tu no tens cap dret de ferho. El rellotge no era pas teu. Torna'l desseguida!

En Vassili, volguent negar, mormolà alguns mots.

—Y si no l'volgués tornar?—digué a la fi altivament.

—Ens batrem ab tu l'un darrera l'altre.

En Vassili somrigué.

—Vosaltres barallarvos ab mi? Dos senyorsets ab un eniat?

En David engrapà a n'en Vassili per el mitg del cos.

—No vuy pas dir una lluita a cop de puny, una lluita de trinzeraires, bramo-la. Escoltam bé. Tú tindràs un ganivet, jo un altre. Veurèm qui serà'l més fort. Alexis, continuà imperiosament, vesme a cercar el meu ganivet, aquell ample, qui te'l mànech d'os. El trobaràs sobre la taula. L'altre'l tindrà a la butxaca.

En Vassili tingué por. Estava convençut de que en David l'estriparia.

—David Yegorytch, va suplicar caient

de gentils, no tinguen cap mena de respecte. Tu queo el teu nom, i la paraula de Déu. Donem-li el nom de sant. ... amb el nostre poder i nom.

En aquell instant, però, l'home després retornarà en Taché, portat al garatge. Com a costum, el temps que hi ha de tardar a desaparèixer, el costum de sortir de casa, i el costum de tornar. «El ha escapat a uns tres hores».

Tornarem a la gran ciutat. En David posa el collatge entre la mà i plorà els braços i —a poca distància— esclatà a riure. Jo no vaig en bar, tot i allor que posar-me a riure també.

—Qualsevol dia, feu en Taché, potser mai podrém desfer-nos del collatge. Positivament, deu estar encantat que fem, ara?

—Que fem?—vaig repetir—enseñapiguer tampoch quin parut deiem pendre.

—Potser que l tornem a enterrar? vaig proposar. Potser que l presim al foc?... Y si l donàvem a un Latín?

—No, res d'això, respongué en David. Vetaquí el meu pensament: allí ha un comitè de socors que s'ha organitzat per els incendis de Kassimó, abans totas las cases y les esglesies han estat destruydas per un incendi. Dit comitè té moltes donacions, no solsament diners, sinó també. Nosaltres donarem aq' el collatge.

—Vete al llit amb el teu Anselm
—Què?

—Ja m'has dit que m'has dit. En-
tra al llit.

Vinem poc a poc parlant una llengua
que era una mica més alta que la nostra. En-
trent, començem a parlar en català so-
bre la nostra abstracció per la nostra. No
m'hi veia, i com a sobre la porta i
ja m'hi veia el nostre cap al dar la porta.
I m'hi veia la porta del meu pare, en
algunes de camisi, i com a sobre la
porta na ab un hàbit de nit, en No-
luch, en Vasil, i com a, el cuier
Agapet y un altre veia, i com a veia
la cambra, i com a veia, i com a veia
la cambra.

—Pillats! poques coses veia, i com a
el meu pare tira de i per si us he atra-
pat.

Y veia el rellotge en les mans de n
David.

—Porta això! D'una el rellotge de-
com a la cambra.

Per tota resposta en David, d'un
mou salt per la finestra y s'hi caure
al carrer, seguint l'ha tot de ter això
que ell veia. Veia agafat precipitada-
ment.

—Vet aquí el rellotge! i com a tot
aquí.

Per a veure, i com a veia en
veia el carrer y veia el carrer d'aprop.

darrera goma, una sèquia de cordó y carredasses molt petites.

217

Corriem, corriem. Al mateix pas, la gent s'aturava, mirant astoradament. En David feya voltar el rellotge sobre el seu cap, saltant com una cabra montesa. Jo l seguia, imitant els seus moviments y cuidant de no perdre'l de vista ni tant sols un moment.

—Cap ahont? vaig cridar al veure'l enfurantit per un carreró.

—Cap a l'Okal va respondre. Vull tirarlo a l'aigua.

—Agafeu! agafeu! bramaven els nostres perseguidors, mes nosaltres corriem sense perill, car portavem una bona ventatge. Totseguit varem sentir la frescor de les riberes del riu, qui no era pas gaire llunya, y ben prompte vegegrem el pont de fusta sobre del que reposava una llarga filera de camions. Un centinella ocupava l'entrada del pont, portant un llansa (els soldats encare anaven armats de llances en aquell temps). En David, va passar d'esquitlentes devant del soldat, qui provant de ferlo caure ab el pal de la seva arma, ferí un badell que casualment atravessava el pont. Passat aquell perill, en David salta dintre'l pont, llensant un crit triomfal. Una

casa vaga blanca y blanca rodola per l'espai y desapareix de vista. És el rellotge de plata y la cinta blava ab la que en Vasilí l'havia lligat. Abdos, s'enfonsaren en l'aigua. Però tot seguit esdevé un espectacle esgarifós. Les cames d'en David salien, xarxeguen enlaire, tot el seu cos se remou, els seus braços s'estenen part de sobre'l cap, els seus vestits voleien al vent tot ell convertit en corva lleugera, en l'espai, salmant les granotes al capbussar-se dintre un palach, y desapareix darrera la barana del pont. Després, tant sols va oírse un clapoteig mirant a dintre l'aigua.

M'es del tot impossible contarvos lo que en aquell moment vaig sentir. Me trobava a poques pedres d'en David, llavors que va llensar-se fora la barana, però, ab tot no vaig deixar de crè. Vaig restar esglaiats sense esma, immòvil. La gentada que'ns seguit va aconseguir-me, llensant-me d'aquí y d'allà. En mitg d'una gran confusió dels sentits vaig reconèixer una munta de persones que m'enfondaven, entro elles en Trombitch. El soldat havia abandonat el seu lloch, els camions se remouien ab pressa. Després un cop terrible esgué sobre la meua espatlla y vaig perdre el coneixement.

Al retornarme, no vident ningú al meu costat, vaig apropar-me a la barana,

petita mossa de portar-se a casa o al llit.

— En cap cas, digues, si tens el llit.

— Però una llarga estada també. Sense dinar ni menjar de cap a cap. Hauria pogut arribar per mi, sense el febre- os extremament que li feien trisar els llavis. Però l'home devora el llit ve- llant als seus aguts i als seus moviments. Una febre feia que el ulls fadiga- gats.

— David, vaig dir-te ab tendresa, per- que t'has llençat al llit?

— Els seus llavis tremolaven lents y tot el seu cos inflat y febre s'extremia an- goxosament.

— Perque ho has fet?—vaig repetir.— perque t'has llençat a l'aigua?

— Llençat a l'aigua mormolà ab trist- tor. No m'hi he pas llençat. He perdut l'equilibri. Si hagués sabut nadar, no m'hi hauria pensat pens per llençarmi. Vuy apèndren de nadar.

En aquest punt, entrà el meu pare y ab aire seriós:

— Ja pots preparar-te, me digué, a rebre'l teu càstich.

Després, acostant-se al llit ahont en David jaia:

— A Saberia, afegí, a les pres-ons, sota terra, hi ha molta gent que es menys culpable y criminal que tú... Que pensaves fer? Suicidar-te, robar el rellot-

ge o bé senzia la maldat, una maldat se-
Partit.

—No m'volia deixar el fe i quan
mai robar el refugi, començava a fer-
tut en David aleshores començava a
dir la veritat si a l'altre li feia gràcia
volava i preior que començava a
que nombrés. Com la veritat és una
va?

El més pare d'ella que començava
de sopresa regulà un moment i des-
signant el bosc esgala va dir: de la ver-
bra.

En David va provar d'afegir, me-
pogue.

—La veritat m'ha donat una sensa-
de les polastres de gran que ja
estar fent.

Va callar y m'esgala. El més pare
Després de sonar.

—Y Raissa? L'has trobat en David
d'home ab un retat.

—No, però calia. El més pare
després el pint una maldat, una
que una mocador groch a un moment
ment era ella.

—L'has tornat a veure després?

—Després? Oh! ja no m'ha donat més
te acabaves de caure.

En David va provar de donar-me
mà.

—Estimat company, després ves de-
pressa, digali que soch a veure qu'és

fers de perill, que ara ja comença a véurels?

En el seu rascar, i en mirar de calvellis estirritats, ara veia en primer una delsa expressiva d'una cosa ben dolenta. Agafant la gorra, s'hi agafava momentà.

—

Devant la celada d'una llaçada hi havia un petit camp, encimencat per una valla de trossada, amb una creueta de fusta ariament espinyera i ben guisa. Vaig anar a passar la valla per un forat, unes varalles no sense porta ni tancat de fusta, i vengué Raeva, asseguda a la cota de la legítima, abatuda, ab els braços repuant sobre els genolls, i la testa com si se la tingués per les mans; pàl·lida i cansada, i la mirada vagament per sobre la valla de la llunyania de l'ouge. Havent d'ella, la seva germana una bona que calia com a vinclada, y de ventura per la grandesa de na, habilitat molt moment, ab les calces curtes i les pedres abans de l'lire i l'alt, eixant la seva mans i el vell l'alt.

Al ventura, al ventura, la gran, el regne cap a mi i començava a tornar a depy necessitant. Era molt que no l'havia vista, i com veia que m'hi havia a tot a veure, i com veia que m'hi havia a tot a veure, i com veia que m'hi havia a tot a veure. El seu mare vermella, atorgat, la seva bona, i com a negada, es veia molt com a sense l'alt, i el seu gran cabell es

El miró però amb la testa y fixà sol-
limentament sobre ell el capell e les espal-
lides. Es mové una mica y els seus llavis
s'emocionaren amb una línia. El seu pit
agità's lleugement. Iavors feu un crit:

—En casa-a veu salvat!

Recullint tota l'energia, saltà desse-
pedita y sortí de la casa.

—Ahont aneu, Raissa?—vaig dema-
nari.

Però ella ja havia atravesat la valla
y s'enfugia sanglotant y rient.

Vaig seguir-la sense fer cas dels crits
d'en Lúkin.

Raissa se dirigia vers la casa del meu
pare.

XVI

Passà per davant d'en Vasili, de la
meua tia d'en Noukatch y, entrant en la
cambra d'en David, va llensar-se als seus
brassos.

—Oh! David meu! sanglotà convul-
sivament.

En David l'estrengé contra'l seu cor
ab una abraçada passional.

—Perdóam! digué ab gran dolor.

Varen restar immòvils, silenciosos,
entregats al seu inmens plaer.

—Altre vegada! .. Que es avoré?—ex-
clamà de sobte una veu retronyidora.

— Et le meu pare, qu'es trobava al peu de la porta.

— Aixís, digues que no vacabaràn mai més aquestes besties si alegi bramolant!

Després apropant-se:

— Filla del meu enemic, ets tu estenguent els braços en—ets llavors fins a aquest punt, ha arribat la teva avaluació? Surt d'aquí d'asegu da, o sí no.

— Oncle, interrompe l'En David, redreçant-se no l'insulteu, ja és n'antiga, però no l'insulteu.

— Oh! Vols donarme il·lusió... Ja, ja, no, tu no s'ho volsament... Tu dich, qu'es n'antiga. Y tu magre represent que t'ho prompts me les pagares totes. No n'has tingut prou ab robar lo que no era teu, al intentar l'uc dirlo, ab fer mulla de tota vestits, ab obrir-me a reu d'antiga lo que que t'ha tret de l'aigua!... Aixís t'hi haguessis quedat per sempre més. No n'has tingut prou ab tot això, que encare tens la poca vergonya de portar a casa aquesta mala pecora...

— Oncle no l'insulteu!

— Calla!

— No l'insulteu!

— Calla!

— No l'insulteu, vos dich. Cal dir es la meua promesa i veté la meua donat!

— Be, be! es a dir que es la teua promesa i la teua donat! Molt bé... Però

—Digues, que jo soch i t'amo d'aquesta casa
i que jo... jo...

—Deixam anar, digué Raissa, pàlida
com una mortuà.

—No ho vull, quedat, la manà en
David. No t'eni cap dret a manà'me,
atogi encara'me ab el meu pare, jo tant
sols dech creure lo que'm mani el meu
pare. És veritat que encara soch massa
jove per casarme, però Raissa s'espera-
rara.

—Fes-lo callar, Porfiri Petrovitch, cri-
dà la meua tia que comparegué de sopte,
fés-lo callar. Y en quan a ti aquesta mi-
serable...

I una altre veu vingué a trencar el
dell d'influència de la meua tia.

—Germà germà meu, cridava triste-
ment:

Tots varem girarnos de cara la porta.
Al d'estell apareixia en Lútkin, vestut mi-
serablement tal com l'havia vist, semblant
un espectre, pàl·l, desencaixat, sever.

—Heu,—exclamà—esguardant al meu
pare,—Deu m'ha castigat, Porfiri Petro-
vitch. He vingut a cercar la meua filla
Raissa... la meua estimada Raissa. A mi,
pobre vell, sols me falta morir... un tre-
sset de terra... una llosa humil assobre...
un altre dessota... dugues als costats...
res més. . Miram, germà meu, soch un
home com tu.

Raissa atravessà la cambra silenciosa-

Y va sortint de la cambra.

La meua mare va seguirlo vanament
grecument.

—Adéu, estimat David, digue Païssa,
sortint ab en Latkin.

Veig restar una estona ab en David
Tens por de separme ab el meu pare
Quan me vege, n'm digue res però
vaig veure'l preocupat y seriós.

XVII

Al matí de l'endemà, en David va
llevarse, talment que no li hagué pas sat
res. Corrent dies, dos aconteixements
vingueren a soterrar el mateix jorn en
Latkin va morir y aquella vetlla el meu
oncle Yegor paré d'en David, arribà a
Bazan. No l'esperava ningú. No havia
escrit. El meu pare no sabia com fer-ho
per ferli veure la seva satisfaccio. Sem-
blava que li trobés posat sobre d'un foch,
pero la seva voluntat no impressionava
pas com devia al meu oncle. Se limita-
va a dir: «Per que t'arriba? N'anchi ne-
cessitat de res». Al la meua mare encara va
comportarse ab més fredor y ella, per la
seua banda, no l'mirava pas ab bons
ulls.

L'oncle Yegor era com en David
me l'havia pintat alt, ferm, el rostre
semblat de taquetes rogenques, se-
riós. Portava un capell de plomes, punys

mentre que encara jo em quedava
esperant la meua signatura.

Entremés d'un David fou reanunciat
l'assassinat de l'home dels ulls blaus. El
pau, però, semblava per amagar la meua
emoció i no s'hi referia en paraules.

Algo més de la tardada del meu oncle
que jo m'havia d'encarar una gran
tristesa ja descobrí que havia sigut de-
tallada el cap de Yegor. A l'endemà
jaig conparar-hi que el meu oncle mirava
al seu fill amb un estat d'absorció i d'oberta
desolació i d'aflicció. Va semblar-me
que em va mirar com si jo fossa David.

Aquest fet em portà a l'enterrament en
un dels terrenys amats ab el meu
pare i amb ell a l'home.

Entremés de l'home va escalfar-me
l'home molt calent però no plorava
gens. La seva gestió era d'una gran
simpatia i d'una calma d'un aire de gran-
desa.

Al sortir de l'enterrament l'oncle Yegor
va parlar ab ell. L'home, però, en David
n'hi havia parlat ab ell. El meu oncle
tant content de la nova com del seu fill.
Així vaig llegir-hi ab el front d'en David.
Recordo que un raig de llum brota
dels seus ulls, quan l'oncle Yegor li gue-
«Es molt bona nova i serà una dona ex-
cel·lente».

El meu pare va assistir als funerals y
acompanyà el cos fins al cementiri, abont

va meu / Què? La tomba. Raissa deixà
 veure el seu dolor i caigué de genolls,
 però va alçar-se prompte. La seva germa-
 neta sorda y muda ho esguardava tot ab
 els seus dolços ulls ben oberts y s'arrapa-
 va porogament a la seva germana.

L'endemà l'oncle Yegor, — qui no
 havia pas retornat ab les butxaques bui-
 des com pogué deduirse, car ell fou qui
 pagà els gastos de l'enterro y recompensà
 espléndidament a l'home qui havia sal-
 vat a n'en David—anuncià ab brusque-
 tat al meu pare, que anava a marxar a
 Moscovia ab el seu fill. El meu pare li feu
 avinenta la pena que li produia aquesta
 decisió y l'enconortja, encor que feble-
 ment, perquè restés ab nosaltres, però jo
 comprendí que, en el fons, li plavia molt
 aquella marxa. Sentia una molt curta
 simpatia per el seu germà, o més ben
 dit, sentia per ell una veritable aversió.
 Y no cal pas dir lo mateix d'en David.

A ne ma, la separació va produir-me
 una gran tristesa. Va semblarme que
 anava a devenir orfe, car no sols perdria
 un amic, sinó, ab ell, un model. El
 meu oncle marxà l'endemà, emportant-
 sem ab en David. Raissa y la seva ger-
 maneta muda. La meua tia va seguirlo
 ab la mirada fins que fou lluny, insul-
 tantlo, diguentli Turch. Y d'allavors en-
 sà, va anomenarlo Turch tota la vida.

Vaig restar sol, completament sol.

Però no puc parlar de l'últim d'aquesta història. El meu record és del moment en què encara, feliç, en trocava el sol i el.

Cloch amb els seus fills en David va casar-se amb la Lily Nègre. L'any 1812 caigueren gravement ferits, sobre el camp de batalla de Waterloo, mentre defensava el fort de Chovardine. Ja era Hoch-tinent.

Després d'això han passat molts anys. He tingut molts rellotges de butxaca. També he arribat a ser prou ric per comprar-me un cronòmetre Breguet de repetició, qui marca els dies. Però dintre un calaixet amagat del meu armari, guardo un vell rellotge de plata qui té una rosa pintada sobre la cara del quadrant. Corprés per la seva semblança amb el d'en Tro i fimitch, vaig comprar-lo a un marçant jueu. A voltes quan me trobo sol y aïnat, ha de venir a esterbar-me el trech del calaixet amagat y llavors, recordant llavors el jorn de la meua infantesa y al meu bon company, el meu amic David, a'l perdut per sempre més.

EL GRÉVOL

per

Hégésippe Moreau

Traduct per

Joaquim M. Ballester

El joan —no recordo la data justa—
—més o menys dos anys després de la
mort d'Hernani—la havia a l'edifici
molt gent y extraordinària anarada.
Ell el darrer dia dels jocs d'athletes per
exhibir el bell art de saltar a l'alt en
sense cap mena de dificultat y els mon-
dants y el corrent cantaven descom-
gues y fins i tot quel-ques cançons
que s'hi cantaven al llit. Els seus de-
ses paraven l'atenció principal per audir
el seu corrent cantant. Mas si
les arribes l'atenció cap al temple
d'espel·litzava d'una molt bona at-
tenció de la paraula, una paraula màgi-
ca havia estat per atreure d'ell (Mi-
reu el Heracles!) Y aquest moviment
de tot un poble produït per un nom el
comprendes fàcilment, però una mica
estàs segur de que no hi ha francesa

que no sacrificaves la mala famigra a l'hoïja d'un espòs mort, però muntat fill de Napoleó, a què no veurel pàter que s'ha deixat veure tant pòch temps. Heracles be, Hercul era el Napoleó d'aquell temps y els Heracidas eran els seus fills. Un mes avans Atenas els trovà al des pertarse, destronats, perseguits sense asil y abraçant en la plassa pública l'altar de la Misericordia. Ses queixes con-mogueren tots els cors y totes les espases, y la hospitalaria ciutat armada en llur favor, los enviava aleshores a interrogar, segons costum, l'oracle de Delphos sobre l resultat de la guerra.

Com ja sabràs, Delphos era una ciutat santa, plena de maravelles, mes tothom hi passaba indiferent sense esmentarlas y jo faré com tothom. No os vuy passejar del Parnas al Hipòdrom ni del Hipòdrom al tres-peus perquè estich convençut de que haveu let aquell pelegrinatge ab el jove Anacarsis, cicerone més hàbil que jo y per altre part, ho confesso ja estich desitjós de veure els famosos Heracidas.

La Grecia tota al veurels experimenta un sol sentiment: la admiració, y aquest sentiment se manifestaba en una aclamació unànim y ruidosa:—¡Deus immortals! ¡Que grans y forts!

Un vell de gran alçada, qual bastó daurat y la franja de llana blanca qu'en-

confiant el seu cap demostrant qu'era un home tant rei de la Grècia, mormolà a la orelleta d'un sacerdot d'Apel que travessava el temple ab un braçerut de perfums.

—He conegut molt a Hercul y Dejanira, y vols sabia que tingueren tres fills ¿Qui es donchs, aquesta verge que cobria ab un vel, seu en el mateix banch dels Heràclides?

—Lo que dieu es cert, Hercul sols tingué tres fills de Dejanira, mes sa darrera esposa, Yola.

—Es veritat interrompi'l vell colpejantse l'front ab el dit en senyal de recordarho. Filoctet m'ha contat vint vegades tots aquets detalls, mes .. dos segles pesant sobre una testa poden molt be enfrebir la memòria. Si, si, ara recordo que d'aquell matrimoni nasqué una filla ..

—Una filla y un fill, digué surrument una veu darrera del vell monarca.

Aquest gran cap y vègë un jove pàl·lid y feble habellat com los de la Argelida.

—Una filla y un fill, repetí avergonyintse, l'interrompí l'us y Macaria. El vell va somnare.

—Heus aquí, digué al sacerdot, que a Pylus admiran lo meu saber y Argos m'envia'ts seus escolars pera instruirme. ¿Qui o hi ensenya tant be y com vos dieu, gentil home?

—Mira el río como cascadas y como
nubes que pasan por el valle de Aegion —
que sigue así el río — a las orillas de
la montaña.

El viento levó de nuevo las cascadas
emplumadas.

— ¡Dios! ¡Dios grande y bueno!

A Egeon, aquel campesino, el que
casó a tres y fue odiado por los tres, re-
cordó que no recorda de un país que le ca-
pitase de la mano y le dio una amonesta-
ción en vint' palabras, quince de la derecha
y esquierda, quince de la izquierda y ab-
treballó como un campesino fuerte, y
ahont la guerra del tiempo, como de
combate con la espada de la fama. In-
cal sol podria y los dios la única vir-
tud Alesbort. Ojalá poder saber pels
punys y les espaldas, como are ho-
tusquem en el fuego y en els ulls. En fi
pera concretado, el dios la personifica-
cio de la forma. Un diu, era deu.

La pythia no tragava a sortir y no
obstant no se sentia al un mormuri
d'impaciencia. La curiositat publica sen-
tia's agullonada. Hyllos, el més gran
dels Heracidas, atreia tot els egards
era un guerrer gegantesch, de braços
masclosos y d' ampla cara apauca que
ab una pell de lleó a les espalles y una
massa a la mà, estrefeya les postures

del repartiment de la guerra mateix Herculab, amb ell mateix. Tanmateix el segon, tanta faccenda amb ell mateix, la guerra més esbelta, vençut amb ell mateix, som-niguent amb ell mateix, i tant mateix, na-rins aspirant no dalt els portons d'ad-miració, en una paraula, el del Antenor, era lo que més li interessava, no di-hem un noi. El seu germà Egeu, no tenia res, com ell, als grans, excepte el valor i la força. En aquella època y en aquell país era un noi com un vent-trenta—, una estranya!—els cabells rossos y el seu rostre expressava melancolia, sentiment molt modern y totalment cristià. Al tornar dels combats caminava tant y modest, com la llum del sol de la Atena, un d'aquells rossos guerrers del Nord que humiliaven gegants y occien monstres, però flectar els genolls y acotar després el seu cap davant de la vareta d'una dona. Al plorar la pèrdua de Argos sem-lia entristir-se per quelcom més que per la pèrdua d'un reptre. ¿Vhont volaven les seves sospirs? Al casol d'un amic? A la tomba d'una mare? Ningú ho sabia, perquè a ningú confià mai el seu secret, ni a la seva germaneta Macaria, confidenta dels dolors de tota la famí-lia. Al seu costat, Macaria vivia.

Perdóem germana, haver oblidat per tant temps a la verge dels herois, ¿No es culpa seva? S'està amagada a la

ombra de sos germans y la muller que pot
 pera no ésser vista. Encare no s'ha alsat
 el vel y ses faccions nos resten incone-
 gudes, mes ¿no es veritat que ja la esti-
 mes, sabent com sabs que es piadosa y
 modesta?

Finalment anunciaren a la pithia.
 Bendita per les darreres convulsions
 profetiques s'arrossega lentament fins als
 tres-peus apoyada en dos sacerdots de
 Apol. Heus aquí, que de sopte, s'obre de
 bat a bat una porta y per ella's precipita
 una ventada qu'escombra'l fum dels sa-
 crificis y anuncia a l'assamblea l'avis sa-
 gramental, pronunciant ab veu estruen-
 dosa:

— ¡El deus! ¡Heus aquí el deus!

La profetesa panteja dolorosament en
 el tres-peus y tothom cedia. De primer
 sols s'ouen sanglots, després síl·labes y
 paraules incoherents al últim parlo'l
 deus.

¡Minerva combat!.. Sobre son clivell

[div]

L'oliva diu «tinch set» aletejant en val..

Minerva crida a la Victòria..

Victòria es sa germana, no la abandonis

[mav]

La sento com arriba ab sa gran flexa

[d ales]

mes l'oliva «tinch set» diu y vol beure

[ols sanch]

Argos espera'ls reis pera dedicar ls
 ¡Argos tremola! L'oliva en son vol
 { homicida
 volta y cerca un front pur que cal sacri-
 { ficar.
 Volta volta y sabat : ¡Deu! , sobre un
 { fill d'Atreides!

En aquell temps fatal perls Hèra-
 clides nò hi hague en el temple mes que
 tres homes que nò s'estregueren als Hè-
 ràclides.

—Digueu la victima pel seu nom,
 cridà Hyllus a la pythia.

—Mes aquesta segua protegent còsi
 agònica en els grabons del arm.

—El deu s'ha mostrat molt terrible y
 una segona prova la mataria, diqueu so-
 lemnialment el gran sacerdot. Cal la
 abnegacio d'un dels Hèràclides.

Al entregó, cridà en mig de la gen-
 tada una veu dolça, la mateixa qu'en-
 taronà poch avans darrera de Nestor.

—¿Qui ets y com te dius?—¡reguntà
 severament el sacerdot.

—Dich un fill d'Herculi, de nom Ius.

Un murmur de sorpresa acullí aque-
 lla veu burleta.

—Dapgues, germina meua que Ius
 es una paraula grega que poch mes o
 menys vol dir grisol. Al naixer, vos pa-
 res li havien posat aquest nom, sens
 dubte per despit y, en electe, aquesta

criatura migrada, empelt d'una persona robusta s'assemblava molt a la planta paràsita de les alzines que'l vent fa estremir.

—Te privàrem que'ns seguísses fins a Delphos, digué Antenor adelantantse furient envers Ixus.

Mal la filla de Hèrcul immobit fins aleshores a la ombra, s'interposà entre ls dos germans y prenent al més jove per la mà'l conduí fóra del temple sorda a la veu de Hyllos que la cridava y al murmurí d'admiració que despertava al seu pas donchs ab la rapidesa de la marxa son vèl s'arrecà mostrant sa hermosura. Y Macaria era molt bella, bella de petició y de gràcia, y bella sobre tot aleshores ab la compassió als ulls y a la veu, qu'embelliria a la mateixa ll tjes.

De retorn a Atenas ahont lo matern carro conduí a tota la família, els tres guerrers contingueren en que l'endemà en el temple de Minerva l'atzar decidiria quin havia de morir, mes quan arribà l pobre Ixus jaós y satisfet de poguer inscriure son nom en la urna com el seus germans, aquets ho impediren pensant que seri insultar als deus al donar abicis al Destí—molts cops burlera—ociso de despreciarshi una ofrena insignificant y migrada.

Per rahó ben diferenta no valgueren tampoch que Macaria entres com ells en

gentils de mar. Era promesa a Ixus, un dels capítols més influents d'Ayenas (de la Atenea que s'armava en favor seu) y ja les per ordisca o per agraïment exigiren qu'el preparatiu del sacrifici no retardés absolutament els de les noces. Magar la doncha, al entrar en sa cambra la troba tota embussada dels presents de Ixus, mes en aquells moments son pensament, endolat ja per un de ses germans, no s'ocupava de la propera boda. No obstant la garlanda nupcial era formada de tant hermosos lliris, que distretament y ab pregona inconsciència la col·locà sobre'l seu front. En aquell moment senti al seu darrera un sospir mal reprimat y va girar-se. .

Era Ixus, Ixus, son germa, el qui feia de m-re y germana allí ra, Ixus, al qui semblaba d'atencions perquè era malalt y menyspreuat, Ixus, que no podia donar un pas per la casa sense trobar a Macaria que li somreia y el qui la casa semblaria immensa y del tot buida quan no hi té Macaria. Macaria les flors simbòliques ab els seus brillants de llàgrima y el seu rostre exarxat tant greu dolor que sa germana s'hi mèt ab tot y s'hi forsa a veure'l volar durant tota la nys.

— Oh, posat! Perdonat!

— Perdonat, Macaria! ¿per què? Tant deys es que m'has!

—Hi ha molts altres pobles que s'acaben
en un dret, una espina.

La mare s'ha astorada amb aquest drama-
tard i ha anat a aquell moment.

—Després d'aquella, la gent que
tals d'ells, en el moment d'una guerra,
passava a la casa nostra i els seus germans
y les seves, però el nostre germà i germes
mans han estat sempre. Y aleshores,
des d'aquell cabal, que s'acabava
prop de mar para llavors de guerra i
perillós enemich? Ho veia. El meu
mes germans sempre de guerra. Y
canal de ferir el meu germà i
i havies adreçat breu el meu germà
nuat de la pluja, cap a la casa.
Era ja nit i m'el pare m'era sempre
tornaven. Tancaven a la porta i tornaven
que eren ells. Y aleshores un dret
femenava abrich y un dret
tir a la llar. Enrà ja m'era el meu
saïra del meu germà, que s'acabava el
vaig fer, i aleshores el meu germà
clatr, una extranya y raganos
h'enronava la hermanca i aleshores
Vaig sempre aleshores, que s'acabava
Aleshores que s'acabava el meu germà
fressat pel meu y aleshores aleshores
apagar la seva auriola.

—¡Gran Deu! ¿Que voleu de mi? vaig
dir plegantme de mans.

—Res contestà, solament cercar,
abrich, mes com que el temps s'acabava

—No, no, no, aquesta besada ja venim.

—Vas pensar la seva mà y el vaig girar fins al teu lit abont encara hi dormia.

—M'entens, vaig dir-li, que acabava aquest pobre noi, car cap deu l'havia requedit aquestes ganes pera que gaudiria a butar sobre els seus llavis pera que cantin.

—El deu somrieu al meu pech y es descinta sobre la cara, mes aquell alé ardor s'extingia tant al meu cor, l'empli y'l castella... y vet aquí perquè aquest cor sempre crema y ha sempre vet aquí perquè l'enflaquesces y tu eres pobre infant... Y ara que ho sap tot digues, me perdones?

—Ius l'abressà era la seva contesta.

—Donchs be, pròbndm seguint les meus concells ¡important! ¿A quin miracle s'heu que no hàgys mort de fam y de fred en el llarg camí d'Atenas a Delphos?

—Oh digué Ius. Havia compost una canço pel viatge. Quan en una casa veia la lumera d'una llar trucava a la porta cantant y m'obrien sempre.

—Cançó meravellosa! digue somrient la Macaria has d'ensenyàrmela. Ius, pera que jo pugui també cantar-la quan vagi a Delphos o al Olimp.

—Ius, per estudiada modestia semblant a la de tots els trovaires de tots els

temps, se fero pèsser una terna, y al fi, cedi.

Cansò d'Ixus

I

Obríul Soch Ixus, el pobre grèvol
que una ventada mata.

Un jorn, ja setietze anys, caigué un pigmeu de la pell de lleó d'Hèrcul aquest pigmeu, era jo. Mon pare m'avertia perque era dèbil y mesqu y quan de nin colpejaba ls seus genolls, oia sobre'l meu cap sa veu que retrunyia com una tempesta. Els meus germans me pegan, quan els hi dich germans, y no obstant vuy viuter perque tinch una germana que m'estima. . Es tan bona Macaria!

Obríul Soch Ixus, el pobre grèvol
que la ventada mataria

II

Mos germans me digueren un jorn: «Serveix pera quelcom: apren a aixecar estàtues y altars perque posser arrivarem a deus»: Vaig procurar obeir als meus germans, mes el cisell y el martell pesaban molt. Després, entre mi y el bloc de Paros, passavan y passavan extranyes visions y els meus dits distrets esculpien

un nom, sempre el mateix, el dolc nom de Macaria.

Obriu! Soch Ixus, el pobre grèvol que la ventada mataria.

III

Mos germans me digueren aleshores: «A palau hi tenim d'hoste un vell vinguut de Caldea que sap llegir, en els astres, el perillindre: escolta les lliçons y diga'ns si veus venir pel cel victòries o tresors». Vaig escoltar aquell vell, mirant llargues estones l'estelada, mes no vegí victòries ni tresors; solament hi llueixen brillants estels que 'm miraven amorosament... com els ulls de Macaria.

Obriu! Soch Ixus, el pobre grèvol que mataria la ventada.

IV

Llavors varen dir-me'l meus germans: «Preu un arch y sagetes y vesten a cassar al bosche». Vaig anar-men als boscos ab l'arch y les sagetes, mes prompte vaig oblidar la cassera y mos germans. Mentre escoltava'ls cants del vent y dels rossinyols un cervò va nasenjànem el pà y un aucellet fadigat s'endormiscà en mon butrach. Els vaig portar a Macaria.

Obriu! Soch Ixus, el pobre grèvol que mataria la ventada.

—El meu germà que no diguesen
 res, i després una res, y vau
 girme, i després complir perquè
 dava a una germana, y quan Macaria
 sentada en el lloc de noces, dirà, aleshores
 es aquest tant d'aves que, allà al lluc
 monta d'entre el bosc de florers. —
 Oh! no, no diràn els convidats. —
 Es la farsa d'Ixus que la ventada ha
 mort.

—No, tu curàs el digués eternida la
 donzella. I atigará tant bé en mon cor
 que totes les tempestes passarán sobre
 teu sense que toqui la més lleu venta-
 da. L'ixus es dirós y festeja, y les ver-
 ges a Atenes son molt nombroses. Pera
 tú sol se an a les hores y mes amor!
 ¡Pobre germà! guarnirà el meu pit molt
 mellor que'l ram de les desposades. Te,
 germà meu, poeta meu aquí tens el
 premi de la canço.

Y arrencant de sos cabells la garlan-
 da nupcial la llençà molla en son plor,
 als peus d'Ixus.

Ixus volgué respondre, mes anorreat
 per tantes seguides emocions el pobre
 nen sols hiagué forces pera llençar una
 lleugera exclamació y apretant les mans
 sobre son pit, caigué a terra. Tota la nit
 la febre l'arborà y tota la nit Macaria,

collega, però al qual donava son regna.

Entendrà els tres Heràclides havien d'anar al temple per saber quina fora l'victimia. Se presentaren al altar com al enemic al combat intrèpits y tranquils. Després de les cerimonies usuals —aprenent una exacte de les que vegeu a Delphos— un sacerdot de Minerva pel·lorà la noia a la ura. Vhi acostà un sacerdot els ulls tapats, la veia mà tocava la vas sagrat però tengué una sentència de mort: quan, de sobte, una veu de dona digué ab fermesa

—Espereu! Aquí teniu la victimia!

Era Macaria qui s'acostava lentament a l'altar. Macaria pàlida y adornat son trost ab les insignies feneraries.

Egyste's llençà envers ella.

—Tu aquí, germana? Me prometéres que t'quedaries ab Ixus!

—Ixus! digué amagant so-sanglots, es mort... Ja res me priva morir per nosaltres.

Y prosseguí lentament vers l'ara.

La multitud aplaudi; els Heràclides se resignaren.

En aquella època en que en tot lo extraordinari hi veia la mà dels deus cregueren veurer inspiració divina en una abnegació tan sublim. Aixís, donchs, Macaria pogué arribar a agenollar-se al altar sense que ho impedis ningú. Atura

ab un gest impudent ferro del sacrificador pera imitar somnienta per darrera volta a sos germans, tançà'ls ulls, obrí'l vel que tapava'l seu pit...

Y poch després el seu cos pantejava devant l'altar.

Solsament feren una foguera pera Ixus y Macaria y llavors per un prodigi o una ilusió que's va repetir després en el suplici de nostre Joana d'Arc, vegeren, o cregueren veurer, una cosa que, ab suau murmuri d'ales, s'alsava de les flames vers els núvols.

Sens dubte contribuí a estendre aquesta emocionant tradició el que després de la batalla dels Heràclides, victòria pagada a massa bon preu pera que 'ls deus els hi fessin esperar molt als habitants de Mècnas, un cop inaugurada en triomf l'estàtua d'Hèrcul prop del mar, sorprengueren un jorn dos alcions en la pel del lleó de Nèmea.

Y veusaquí com, a través d'un segle antic, passaren un jorn les dos coses més belles d'aquest mon y de tots els segles: *La Poesia y La Virtut*.

Joseph M.ª Bollater. Trad.

CIVILISACIO

per

Eça de Queiroz

Traducció de BOLVA

I

Jo tinc un meravellós amic (el seu nom es Jasciate) qui nasqué en un palau, ab quaranta milions de renda, repartits en terres de pastura, camps de blat y oliverars.

Ja de petit, en el bressol, ahont la seva mare, senyora grossa y crédula de Trax-os-montes, vessava pera retedir a les fades benèfiques, tonell y àmbar, Jasciate esdevingué sempre sanítós y fort com un pi vora la mar. Un riu alegre, remorós y transparent, sobre un llit suau de sorra molt blanca, reflectint tot just clarianes llustroses d'un celatge estival, o febles branques verdejants y aromoses, no oferiria al qu'il devallés din-

tre mil tones d'importació procedint de
Champagne quan els francesos a l'arribada
de les guerres d'Europa, els propietaris i com-
panyany d'indústria en van abandonar
les lleres dels forns d'apropar el foc
necessari per fer els cotxes i altres coses
del mateix tipus. Els cotxes del mateix
tipus de l'any 1914 van quedar a l'ar-
mel—aquella mal que l'amor i la guerra
invariant com el raquetell que hi ha entre els
lleugers i tornant el nostre país a l'ar-
mel. De ben segur que molts d'aquests
comprende ab purament francesos i
així, la «pausa» del seu desenvolupament
amb el vell cronista mateix, molts d'ells
era abatuda ni revolada. A l'any 1914
van i vuit anys, com els francesos
goltar-se en els trossos de S. Miquel
l'Eclésiastès, d'altres francesos com-
mors, y tre quatre milles en la catal-
lava, ab un basall profund y gran
passejant els dies sobre la pau,
com si en elles palpes tant els d'ar-
bit i ruina. Per què?

De tots els homes que engegaren a fer ell el més complexament vivint — amb llor, aquell qui sera proveït de la més extensa quantitat de ciència, material, ornamental y intelectual — tre aquell palau (fondament anomenat el *Jasminero*) que'l seu parc també fas cinte, construï sobre un vell casal del segle XVII, bastit ab fusta de pi y blan-

que en la obra — cronològicament — s'han guardat tots els documents de la història de la llengua catalana, des dels primers textos catalans fins a la nostra època, amb els documents que s'han anat produint al llarg dels segles. La biblioteca que en aquest gran centre s'ha anat formant amb classes i llibres ha anat creixent i creixent, del temps de Carles III fins al nostre dia, passant a través de les guerres civils i de la guerra de la independència, i de les revolucions i de les revolucions. La biblioteca que en aquest gran centre s'ha anat formant amb classes i llibres ha anat creixent i creixent, del temps de Carles III fins al nostre dia, passant a través de les guerres civils i de la guerra de la independència, i de les revolucions i de les revolucions.

—L'últim pot, una tarda, copiar un text de Adam Smith, vaig recórrer, versant a punt economista, a llarg a llarg de la planta, vuit metres d'economia política. D'aquesta manera se trobava l'últim moment: grull el meu amic! Jaume i a totes les obres essencials de l'economia — i l'últim moment de la estupidesa. Més l'últim defecte d'aquell moment: tal i tal em del saber era, que tenien que m'el·l'los entret, en el·l'pnecció, car les poltrones, proveïdes de un xim, i movibles aparat a pera

sustentat el lladre, el tabac, el fums anotador, la casa de cafè, el llibre d'orar una oscil·lant i fàcil combinació d'objectes, ahont el que trobava promptament mal de l'ànima, la falsura, la profanitat y la pau estesa i d'un lot.

Al torn, talment un altar nupcial, s'hi trobava la cambra de treball de la senyora. La seva cadira, greu y abastant lletargosa, abarrassos, datava del segle XIX, y al seu costorn penjaven nombroses canyeries acòntiques, qui, sobre els cortinages de seda color de molca y d'aura, semblaven serpents encodormides y lassas, sobre la rustica muralla d'una quinta. No puch recordar sense admiració la seva taula, tota coberta de curiosos y subtils instruments pera tallar paper, nombrar pàgines, enganxar sagells, alinear làpis, rasparr correccions, imprimir dates. Jandre lacre, fazar documents, sagellar cartes! Uns de nikel, altres d'acer, tres de ferro rellovents, exigien pera manejar-los una tactica minuciosa y pousada alguns dels molles durs y punxes finissimes, que ven y fessen aïxis, en les llengues totes de paper Whatman, que es taven 5 o réis y ell usava pera escurar, jo més d'una volta, havia sorpres gotes de sang del meu amic. Mes havien aïxis a fersell imprescindibles pera començar les seves lletres (desdint no quedava obres) y a vis matar havien codonada.

ella contenia la diccionari, els manuals, les descripcions, les guies, els directoris, omplint una estanteria volada, prima, en forma de torre, qui girava silenciosament sobre el seu peu y jo havia denominat el Far. Ab tot, això que més completament imprimia a la aquella cambra un portentós caracter de civilització eren, sobre suntuosos peus, els grans aparells facilitadors del pensament, —la maquina d'escriure, els auto-copistes, el telegraf-Morse, el fonògraf, el telefon, el teatrefon, altre enc, tots en metalls relleuents, provents de llargs fils conductors. Inexorablement, sorolls breus y estridents retronjien en l'aire tibí d'aquell santuari. Tich, tich, tich! Drinch, drinch, drinch! Crach, crach, crach! Terre, terre, terre! Era el meu amic qui estava comunicant. Fets aquells fils submergits en forces universals, transmetien forces universals. Més elles, per de ori, no s comportaven sempre d'innade y disciplinades! Jascinte havia recullert en el fonog al la veu del conceller Pinto Porto, una veu oracular y rotunda, al costat d'exclamar q'euement y ab gran autoritat:

—*Jucut marvellós! Qui deixarà d'admirar els progressos d'aquel secle?*

Aixis, una dolça nit de Sant Joan, el meu supercelestial amic h, havent desitg de que unes senyores parentes del con-

Dostupné online: <http://www.uzelny.com>
 ISSN 1213-7385
 ISSN 1213-7385
 ISSN 1213-7385
 ISSN 1213-7385
 ISSN 1213-7385

—(1) În cazul în care...

Enrico VIII, re d'Inghilterra, fu il primo allungare i suoi giorni in un letto di dolore, a causa di una serie di tumori che lo affliggerono per anni. Il re d'Inghilterra, che si era già affezionato all'Arca, morì nel 1550.

—Q: How many times did you see the defendant?

Par des infirmités de son côté, le **boca** de l'homme qui se penche sous le vent du mauvais temps, par la vue obscurcie des objets, se **cobertor** (se) à l'abri d'un abri.

Hera la veia, fregant el front mes oraculós.

—*Què deuen a l'home el progrés d'aquell regne?*

Les amonestacions el remoueren, aprenent d'una para, fregant el front sobre la teta fins a la creua, abans d'enclàrem redós, la veu exclamant: *mostra y alçada*.

—*Qui deixara d'admirar el progrés d'aquell regne.*

Cobert d'eglar fustat, sortí al carrer.

Manejava l'entre de coses d'ombres, ab pomells de flors, pomes d'orant, al tornar de les lles d'home.

Totes les herbes són l'home.

La matinada de Sant Joan.

Jascinte, respirant l'aire matinal, vagava els fons tenuesques de suor.

Retornàrem al Jammem ab el sol ja elevat caluros. Ab gran cura obrírem les portes, talment que haguessim temença de despertar a algú. Hor'oh! l'ot seguit, al rebedor, virem xarallades avats, llunyans admirar, i progrés següent. Sol's més tart un elatru no pogué enmudir aquell bonóral bonmal.

Era més delitosa que mai que aquesta ombra temerament rubleria de civilitat —era la cambra de menjar, per la seva habitud comprensible, fícil y íntima. Al voltant d'ella s'ula tenien

[illegible]

y blana que la molsa d'una ploma de Broceflanda. L'escaven, talment com vestides de blanch, cinch servides y un potge negre, a la moda viscos. Al fogre XVIII. El servey (de plata) pujava de la cuina conduït per dos ascensors: un pera les viandes càlides, folrat de caprosses d'aigua bullenta, altre, més prasiat, pera les viandes fredes, folrat de zombi, cominach y sal, y abdos amagats per dars tot espesses y gemades que fins la sota pèrrenia surgir fumejant del romanyol dels jardins d'Arnuda. Y clarament recordo d'un diumenge de maig que veient Jascinte entaulat ab un bisbe feredó bisbe de l'horazin, el peix va encolant-se a mitjan ascensor y fou imprudent, pera extràurel del fons, l'axil·lari dels delmestre de cases, armats d'horazin.

II

Les vetlles que s'celebrava abanquet de Plutó, havis anomenatent aquelles festes de tantes y dies, generals de velo y amich entre, compareva y ornla porta del sol, y pujava familiarment a les ombres del nostre Jascinte—ohont ell era sempre duplant en l'elecció dels seus jaques, en novava diurna l'entorn de seda, de porro, de frangels lages y de Joulard de les Indes. Respirava la cambra la frescor y flaire del jardí per des

amb els instruments principals del 1848 dels
cent anys de la ciència tota Lluna Vols d'una
embrega enorme de cristall sencer, i altre
interior per petits cristalls d'una vela
remoguda en la corbata d'un ator de seda
fina, de grosser que s'entrecaven gràcils
y lleugers com núvols selles y d'una ge-
lata mòvile d'entrecat morech. Tots
aquest resguards s'abia invenció d'Ho-
lland y C^{da} de Londres venien a preservar
la llum y l'aire—segons les indica-
cions dels termòmetres baròmetres y
hidròmetres, montats sobre obanus, y
als quals un meteorologista (Cunha
Guedes) venia, totes les setmanes, a re-
gular la precisió.

En mitg dels dos finestrals cellura la
taula de treball de una grandiosa taula, tota
de vidre car així se feia impermeable
al microbios i a rublerta de tots els aparells
de copidura personal que l'home del segle
XIX necessita, demorant en una capital,
però no enllatir el conjunt sumptuós de
la civilització. Així que l'home Jascinte,
en assegant les seves anginosos aïncles
de pellera y seda, s'apropava a l'ara—jo,
ben acomodat sobre un sola, obra
mandrosament una revista, qui solia ser
la *Revista Electro-Pítica*, o la d'*Indaga-
cions Psíquiques*. Y Jascinte comensava...
Tots aquests aparells d'acer, d'ivori, de
plata, imposaven al meu amic h, perla
força omnipotenta que les coses prenen

altes fins orgàniques i altres fins químiques; el poder de les cèl·lules elèctriques; el poder de les ondes mecàniques, de les ondes capil·lars de l'acústica, estacionàries i no estacionàries, reflectides i perdudes, etc., i fins a les radiacions.

Començava per el 11. (El quinquè) dels peus i anat, aplanant el capell, res i peus i dis, formant l'acumulació de la cèl·lula ab un repallament i convertint almenys l'afanch d'un pèl de cèl·lula a cèl·lula i a l'orella ab un brodat acendrat, com una taula, capell i cabell sobre l'esquena. Els peus y somers. Després, ab un repallament grogut y lliscat, en amonava el capell ab un repallament i lliscat com ara les cèl·lules, a la repall de peus i ordenava les postures i les de les cèl·lules a posar e davant del mirall i sobre cabells sobre el seu capell i altres, i altres següidament.

Lux y continuat, anava a posar les mans. Dos servents alhora començaven ab sabiesa y fortitut els peus del rentador—qui era tot just un compendi de les maquinatgesamentals de la cambra de bany. Allí, demunt del marbre verdós y roent del rentador, tant sols hi havien dos dutxes (freda y calenta) per amansar la testa: quatre brolladors, graduats de quatre a cent graus; el vaporisador dels per,

tum. El vent d'aigua esterilitzada i pera les de nou el sudador pera la banya i adémés, volants axetes y bous alibanus qui lleugerament pobats, esclataven la furiosa maror de les torrencials alpines. Juntar pera humitejarme els dits, vaig aproparme sense temensa a aquell rentador—escarmentat de la dolerosa tarde de janer en que soltadament, des-soldada l'axeta, reventà el brillador d'aigua de cent graus, viuladora y fumejanta, furiosa arreu... Fugirem tots, esparverats. Un gran ont de dolor atreua el Jasmí de l'ó. Y el vell Grillo, qui fou escuder del fere de fascinat, revingué cobert de batllofos en la carn y en les mans ti-dels.

Rom pont fascinat termenava d'axu-gar-se curiosament les mans ab tovallolles de pell, de li, de cordill trenat i pera restablir la circulador, de seda flonja (pera enllustrar la pell), badallava, ab un badall profund y pausat.

Y era aquest badall, etern y vagarós, qui atormentava a nosaltres, els seus amics y filosof. Què podia manca a n'aquest home excelent? Possua una salut inacabable, de pè robust, crescut tota la mar una poderosa llum intelectual, pera aclarir tota conexensa, ferma y clara, sense dopte ni remolir, quantats magnífichs milions de renda, totes les sim-patres d'una ciutat asquejadora y escép-

[illegible]

l'ajuda dels seus companys, que, com a conseqüència, que l'armada quedava reduïda a tres parts, una per part dels anglesos, una dels francesos i una dels italians per descompte dels portuguesos. Després de saber fins al punt de arribar, els anglesos, que a més s'apropiaven dels seus canons, van fer una emboscada en la qual van matar molts dels portuguesos i dels italians negres. En aquell moment aquell anglellista abans d'entrar a la ciutat, va dir: «Bona, el prou del món ha estat fins de nosaltres, ara ens toca a nosaltres». Com a conseqüència, els italians i portuguesos negres, després de rebre una gran batalla, van quedar matats.

En aquell moment, quan ell estava acompanyat dels seus companys de Schoonmaker i del baró de la Cruz. Per què? Perquè perquè aquests portuguesos el rebien amb un gran respecte, en la qual havien que ell estava acompanyat dels seus companys i rigorosament aquell era una gran vanitat i orgull, que quan ells se van veure més se van veure, i que l'haver sigut rei de Jerusalem i per poder de tots els països en la vida, tant tant tant una gran vanitat i orgull. És per què havia ridolat més a una tant obscura desilust — el sant i gran intel·lectual Javer — el vell erudit, Grillo, opinava que «el l'últim el coronament de l'abundància».

Una fosca tempesta d'hivern en que els vents de la maral dels negres i del foc dels focs elèctrics, entre les branques del jacal, caldevin-gué qu'ella no ho fongués de la necessitat moral i material de marxar vers el Nord, cap al setè i llarg de Torges. Jacinta no comença l'empresa, als dolorós esllanços anegats i girats, fins setmanes venen per aquesta ardua jornada. El mas, llavors per les serres—i la ombra-voia casa-petit, ahont tot a eixir una torre del segle XV, era ocupat tota trenta anys, pels masovers, bona gent de tre-vall, qui menjava la sopa entre la torbola fumera de la llar, y posava el blat a secar en les cambres senyorials.

Jacinta, ja a primers de març, havia escrit curiosament al seu procurador Sotoca, qui vivia a la vila de Torges, manantli compondre les teulades, blan-quejar les parets y posar vidres a les finestres. Després envià, ràpidament, en grans caxons, qui tot just transpassaven els portals del Jasmínero els confortos imprescindibles per dugues setmanes de montanya—llits de plomes, sillons, so-fàs, làmpares de Còrnel, banyeres de ní-kel, canyes acústiques, pera ridar als servents, catifes perses pera fer suaus els trespols. Un dels cotxers fou enviat con-

saltaven riuons y xi d'ous. Una can-
çanta rapicera, encara nova, feta, sense
cimentat les forces alegres que abella-
ven esclatant, fiant les senyals flame-
jant, el impotent rablen dur, y l'imat-
ge del bany sobre el capell, qu'omre-
guen com un munt, y obrien pas, fins a
l'alta serra, ja serrats distingit per un
agut de les muntanyes de Jacinto. Tot
seguit arribava l'ira y l'espada fílllo,
y la fíllla mortí. D'aquí el cos
partit d'ous, una cos, una cos, una
de fílllo, una de mortí, una
muntanyes de bagatge, y muntanyes de
gorra gillada que, com a muntanyes mo-
vien els braços desesperadament.

Deixantme a l'aire, el cos, el cos,
vaig mormolar:

— Ja m'heu!

Y ja m'heu, a seguir una un riu
sense obrir els ulls, sospirant.

— Quan avorriment!

Una hora llarga, llargues hores
entre mitg de vinces y aforats d'ous
encar el sol s'aplanava. Per al jardí
calent y polvos, quan arribava el fílllo
de Gondem ahont el procurador de
Jacinto, l'excelent Souza, fins a estar
esperant ab els caballs encastats pera
pujar la serra fins al casal de Tíves.
Darrera el jardí de l'estació, il·luminat
de roses y margarides, Jacinto girones-

gratuit la région de tous carrefours cyclistes dans encore en la route de l'air.

[illegible]

El que me va a dir minuciosament aquell

entre les uns i d'altres, com si glaci
 Alligada, una una guerra històrica
 que se porta de dret i d'esquerra, i
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,

El que calia, el que calia, el que calia,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,

Una guerra, una guerra, una guerra,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,
 jo i els altres, i per això, i per això,

I au llavors que el cor de la guerra,

—aquí havia conduït els cavalls y els carruatges) s'apropà greument. Aquet era un civilisat—així, tot seguit acusà al govern. Ja quan ell servia al senyor viscompte de S. Francisco, serien talment perduts, per poca copdicia del govern, anant de la ciutat a la serra, dos canons ab vi vell de Madeira y roba blanca de senyora. Per això, ell, escarmentat, sens confiança en la nació, havia de cap manera volgut desamparar els carruatges—y aquets eren, justament tot això que restava a S. Ex.ª, el break, la victoria, el coupé y els cascobells. Només que, a naquella feréstega montanya, no havien amples camins per ahont els rodessin. Y com a la casa parial sols podien arribarhi traginats sobre grosses carretes de bou—havia eregut mes sinios destarilles allà baix, a l'estació, immòvils sota les amples vestes de lona...

Javinte, desolat, restava devant meu ab les mans caigudes dintre les butxaques.

—Y ara, qué fer?

Sols podriem axoplugarnos tristament en la fosca casa parial, pendre'l sopar d'aquell bon masover, el Ze Braz, y dormir durament sobre'l lit, entregats al destí Pujàrem. La escala noble portava a una balconera, sota teula, resseguint

la fatxada delicada y adornada amb
grosos pilars, un caxo plaent de terra
negrosa tota morda de fang. Vaig
guitar un bracet i el meu pobre
Jasme pogué contemplar, a la fi, les
cambres palats. Eren grandioses, ab les
altes parets amb llinars pels que el temps
i la sorra havia rennegrit, buides de-
gal.lorament amb mostrent tant sols
com a signe d'èndre. Una pila de cistelles
o un pòdel amb d'arades per recans.
En el centre d'alguns d'alzina fumosa,
gitejaven tables marianes—qui en n' tro-
bava tot el fang flet de la posta. A través a
travers els talls de la teulada. No resta-
va un altre sender. A volte, sota les nos-
tres potades, una viga corcada cruia y
s'entonsava.

Arrivàrem a la darrera, la més gran,
ahont havia dugues velles arque pro-
fondes, guardadores de grà. y allí esguarda-
rem, melangiosament, això que'ns resta-
va de les trenta set maletes—els abrichs
polseros, un bastó y un nombre del *Diari
de la Tarde*. A través les finestres sense
vidres, per ahont s'entreveien les coronas
pàlides de les arbredes y les serres bla-
voses de l'altre banda del riu, entrava
l'aire, ample y montanyós, voleiant ab
forsa com en la nuesa d'un terrat, ab
sentors aromoses de pinada. Y de la

llunyans de les valls ombrades, potria
legitimament, una vegada més,
Jasiste exclama després:

—Es horradós!

Jo vaig dir feblement:

—Es camperol!

IV

Mentrestant el mar-otell es llorençava
tremoloses sobre la teta i s'aplicava a dirigir
el sopar pera ser intel·lectual. La polsera-
cinta abatut pel desastre, davant d'aquella
sopada perduda de tota civilitat, era
caigut ab tristesa sobre l'empet d'una fi-
nestra, y esguardava melanciosament les
serres llunyanes. Me, jo, retornat y ale-
gre per aquells aires del bosch y el can-
tich pastoral, vaig devallar a la cuina,
conduït pel cotxer a través de torques
escales y passadissos foscos, ahont l'obs-
curitat hi era menys del capvespre que
de la vaga espessor de les trenyines.

La cuina era una tenebrosa cambra
de obscures tonalitats, color de sutge,
ahont rellusa al tons, a plà terror, una
encesa foguera fumejanta que llepava les
ventrades olles de ferro, y s'encalrava
vers una estreta resca alterosa, pàlida de
llum. Allí, una alegre companyia de do-
nes, desplumava pollastres, batia ous,

—Morgana, com jo hevingut prima-
tes, em vaig alitar en una cascada d'arques
a treballar les molles, guanyant d'així
sopar de les molles en una gran comensal.
Y després em vaig desfermar, i la collita
dels fruits que esperaven, el gran. Però
troqué una multitud de veus vagabundes
humils i envia d'elles amatalassos de veu
lles, estirats a terra.

—Ni la balia prou. Què? — i jo —
vaig dir per a molles.

—Alabatugi Deu dels i jo Deu —
sospira l'home d'aquesta joia — i jo —
aquella hora, el pes més gran de la
seva vida camperola.

Fornant a dalt ab aquells comen-
dats noves de sopar y jo, em comença
el meu J. cinte sobre l'empit de l'empit
tra, amaratse en la dolçura de la vida
crepuscular, qui a l'ona lenta i escurada
sament sobre la vall y la muntanya. Però
l'atqur, tremolava una primera collita.
Vesper diamantina qu'es en el nuire
del cristia, la pàlida ruina pàlida de l'
esplendor corporal de Vent. Més havia
Jascinte madurat l'altancant de la seva
flor — en l'eu levor d'aquella collita y jo —
fondado moment de les comensal. Aqueixa
collita obertitat qui devalla sobre els
boscos y les montanyes els boscans dels
l'onente en la sombra, la sonoritat d'una

campana pujant al vent dels espalls, la rumor de les aigües sota les herbes tremoloses—evolucioner pera ell insiduosos. Jo m'era posat al seu davant. Y vaig sentir com sospirava talment un home qui, a la fi, troba consol en el repòs.

Vingué el Zé Briz, y així va atrapar-me al donar la bona de que el sopar era a taula. Entrarem a una altre cambra, més despullada y negra. Y allí, el meu supercivilizat amic recula pavorosament. En la taula de pe acostada a la paret obscura, una candela de lleu casbé llosa sobre un candellot de metall, il·luminava dos plats de terra grossa, encercats de culleres de fusta y forquilles de ferro. Els vasos de vidre ordinari y gros, conserven en el color rogench del vi qui serviren en abundosos anys d'abundoses veremes. La cistella de fanch portadora d'olives, era tant comoda y austerament àtica que hauria alegrat el cor senzill y bonhomós de Diógenes. — Pobre Jascintó!

S'assegué resignadament, y Rarfa estona resta conestrós, netejant ab el tovalló la negra forquilla y la cullera de fusta. D'espres, tasta desconfiadament una cullerada de sopa, qui era de gallina y odorava. Paladejà, y totseguit va mirar-me

ho ve pas — que els cants de l'ascende-
augmentaven sensidament ab proporció
y fermesa. Fin a la fi que, devant el po-
llastre d'aurat, resplendint a l'ast de fusta, el
meu amic h vingut a exclamar rotunda-
ment:

— És excel·lent!

Res per això teu alegrarlo com el vi
el vi vessant d'enlaira de l'ampla gerra
verda, un vi savorós, penetrant, viu,
coaridor, qui havia més virtut y ànima
que molts poemes y llibres sants! Mirant,
a la llum tremolosa de la candela, el vas
groxut qui s'vorejava d'escuma, jo re-
membrava l' hora geòrgica en que Virgili,
a la casa d'Horaci, sota la verda parra,
cantava les llors: daquell vi frescal de
Reims. Y l'ascende, dominat d'una rojor
com mai l'havia vista en el seu rostre
schopenhauerià, desgranà tot seguit el
vers suau:

Reims quo te carmina dicat.

Qui t' cantarà dignament, dolçura
santa del vi d'aquelles terres?...

Aix menjàrem delitats, sota la pro-
tecció benevola del masover Zé Braz. Y
tornàrem després, cap a les alegres uni-
ques d'aquell casal, cap a les finestres
desvitrades, a contemplar silenciosament
la serenitat sumptuosa del cel estival,
tant adornat d'estrelles, que tot ell sem-

[illegible]

mostrats del cel a les veus transformant-se i desapareixent en la mateixa unitat. Mas ha estat sempre una idea més consoladora que aquesta — que jo, y tu, y aquella gent que veu el sol qui ara es a la posta, veu també els del mateix. Tot, governat per la llei de la vida, rodolant vers la unitat. En l'obsequi ve tenen les nubes abstrusos i torturants del individualisme. Què són aquests? Formes sens formes que una força impeleix. Y esdevé un món regit d'aquesta veritat, encara que impereix de fructu igual al gra de pols que es porta abans i després que vola arroscant-se per una gran ventada o per la gota d'aigua perduda de el torrent! Jascinte aprovava, sol nascut en la sombra. Ni ell ni jo coneixiem els noms d'aquells astres admirables. Jo a causa de la massissos y indestructible ignorancia de bat-voler, perquè havia parut del ventre de Comitra, la mare mare espiritual Jascinte, perquè en la seva famosa biblioteca posseïa diversos divinis tractats d'astro-nomia! Mes que se'ns endonava, ben mirat, que aquell astre d'allí s'anomenés Siríus y aquell altre Aldebaran? Y que li importava a n'ells que un de nosaltres se dignés Joseph y l'altre Jascinte? Erum formes transitories del mateix ver etern — y en nosaltres vivia el mateix Deu. Y

« Ella ha complert també, heusa-
qui que no trobarem no altre en la fi-
nestra d'origen de la nostra creix en el
seu març. Nos omim: celebrant un acte
transcendental, un acte a l'alt de gra-
cia—com este efecte instantàniament la
nostra unitat s'hi resten, per un ins-
tant, en la nostra consciència, la nostra
divinisació.

Axis fibres del pensament—quan
el masover ab una seguita a la mà,
viagué a dirre per el cel, en a punt
els llits de es consideren. » Agradosa-
ment devallarem de la seducció a la rea-
litat, mes que se'arem totaigut nosal-
tres, els germans dels astres? Dintre
dugues cambres amples i tenebroses, dos
matalassos de palla massats en terra, vora
un recó, ab dos cobrellits estranys, al
capçal una llumera de lluna, brandant
funosament y als peus, com a ren-
tamaos, un gibrell horrosos sobre una
cadira de fusta!

Silenciosament, el meu supercivilisat
amic h palpà el seu matalàs y l'judicà dur
com una pedra. Despres, passejant sobre
el rostre defallit els dits lassos, conside-
rà que, perdudes les trenta set maletes,
no tenia ni xinoles ni camisa de dormir!
Y fou llavors quan el Zé Braz qui procu-
rava per nosaltres, portà al pobre Jascu-

una peça de roba que els porta una femida-
tosa entesa de l'alta y baixa per gar el
cos, d'entre altres coses com a Sibaris,
una camisa de la qual no se'n pot parlar, de
cropa més ampla que tota la que pent, y
d'un teixt encanallat y viciat en el treball
per tota la qual la roba vaig re-
muntant, que Plac y Venerandre el
flaqueja y Venerandre que li comandava
els de la Mitja de març per les seues pors.
Els matalassos, anant per les animes
felles—no s'han més de trobar a Europa com
pot entrar-se al País Jà.

—Els matalassos no es pot llegir? —
m'interromp el malhumor y brusque-
ja el meu sench l'home —No puch
adormir-me sense llegir!

En el mateix temps que sobre del *Diari de
la Tarde* me'n trobo dos trossos, vaig
començant a llegir-los eternament. Llavors,
qui no ha vist a l'ascende, senyor de Tor-
ge, arraulit sobre el matalàs, arrán de
terra, vora la casa de la casa y groga qui's
fina l'home com a ab els peus nusos
entallats en el esclots zaparros, per-
dut dintre la horrorosa camisa de la
massovera, resseguint en la meitat del
Diari de la Tarde, ab els ulls enfurismats
els anuncis dels vapors transatlàntics—
no pot haver conexensa d'una vigorosa
y veritable imatge del defalliment!

Així, una ves al dia, a primera hora, anava a
 en el món natalàs, i amb empenta
 també espantosa, pujava, a través d'un
 somni rosal y erudit, al planeta Venus,
 ahont trobava, entre els oms y vides
 d'un amorós jardí, a Plató y al Ze Xing,
 en alta companyia intel·lectual. Trobava
 el vi de Petrus en els vasos de Terra.
 Seguidament, abans en marxar, tro-
 ba, en una hor onsa de còrrer, solas al
 segle xix. Al lluny, per entre una prada
 florida de roserars més alts que alents,
 albejaven els màibres d'una crutida res-
 sonaven sagrades canturies. No recorde
 ara, això que Neutont opinà de la trans-
 lisació y del tonogrod. De copie palu-
 sament, tot fou entremolida per novelles
 obscures, a través de les quals se entre-
 vessa a fascinar, fugint esparverit, a dalt
 d'un ase que ell empenyia furiosament
 —estrenyentli el ventre ab les cames al
 grans cops de vara, ab horrible en-
 cap els portals del Jamboreo.

V

A poch a poch, de bon matí, sense
 fer remor, pera no despertar a Jambore
 qui, ab les mans sobre'l pit, dormia per-
 cidament en el seu llit duríssim—rang
 marxar a Guisnes y tot el temps que rang

demorar a casa la meua tia, tres setmanes passades en aquella vila somorta ahont se acorden encara les costums y habituts del temps del rey don Denis, no vaig saber res del meu desconsolat amic, que ben segur, era fugit de la protecció temerosa dels senyors foradats pera retornar a engolfarse en la corrent civilisadora. Més tot, una ardenta matinada d'Agost, desallant de Lisboa, torni a trepitjar l'vinguda noble, pàlida d'ombra, pera transpassar la portada pairal de Torges, entre el furiós plapir dels mastins d'entorn el pati. La masovera, dona de Zé Brás, vinque a trovar-me alegradorament. Y ent seguit va començar-me ab gran plaer y animosa, que el senyor don Jascinte (a Torges, el meu amic havia Don) se trobava passejant per allí baix, ab el procurador Souza, sobre el camp de Freixomil.

—Ent mateix aquí el senyor don Jascinte?

—Sa excelencia encara era a Torges ahont sa excelencia pensava demorar fins a la venenat. A aquell punt jo observaba desmuntat que les finestres del cas i lliuen vidriertes rotas. I quan recó del pati reposaven pels de cal, una escala de mestre d'obres era arrepujada sobre el balcó: y dins una casa oberta, encara plena de

Bona les Crespallades, Perroquet. Més endavant, venia l'escena de don Jascinta amb canfira fimecra i l'aura d'estudiant ab un llibre aorta, un rentador també de ferraç, la dona derivallant dels penjadors humilans. Les resplandia de ordre y copidronà aorta. Les fimecres tencades protegiem de la llum d'Agost, qui estaldava a l'aura els vells emfets de pedra. Del sol roba aorta una consoladora fresor. S'omnengit dantre un gerro blavis, un poma de clavells alegrement olorava. Llum postonda quietut. Torres dormia l'exterior de la mitgdiada. Y envoltat per aquell vau repòs de monestir llopy, vaig bermenar per extendrem sobre una cadira de vimechs, vora la taula, pera obrir llangorosament el volum de Virgili, monmorant.

*Fortunate Jascinetel tu inter arva nota
Et fontes sacros frigus captabis opocum.*

Y aixís, fins havia arribat a encodor-mirme sobre el divi buc-lich, quan una veu amiga vingué a desvetllarme. Era el nostre Jascinta. Totseguit, al véurel de nou, vinguí a judicarlo semblant a una planta, mitg mústega y passida en la toscor, qui reviscolés a plé aire y sol, profusament regada. Ja no's comportava

encorradament. S'obria la seva pineda de succumulat l'aflicció de la serra o la reconciliació ab la vida havien escampat un color de palla, de sana fortitut, qui l'envoltava superbiament. Dels uils que a la ciutat apareixien sempre melangiosament captes al cel, ja no va una claror de mitdia, alegratosa y llarga, que com flava francament en la bellesa de les coses, ja no passejava, com avans, de mans lasses sobre el nostre pal·las—car en elles se regicava ardidament els genolls vigorosos. —Ental·l'rius secundariu. Y tot se'n va anar, caminant ab fermesa, lligat lo solote blanques que despres s'havia anar tres dies —Força quan ja el sol de bon, se trovarse tant relaxat, que feu comprar un matalàs senzill, cerà deuch libras que no hagues llegit may com'eu a quel·li.

—Per tot l'istiu?

—Per sempre. Y ara, home de caritat, vina a descobrir l'hex trams que jo m'inter vint de pesat, y compren a la bel·l'hermosura del cel.

—Certament. Y vos, que en el ques v'ab elles apitague, al còntemp una amonida fresca de sol y flor y un vi blanc y amoros d'Azores. Ah! qui vos cantará dignament, begudes y menjars sants de aquelles serres?

— Enlargir la tarca, ab la llana troscar
 contr' el tal, passeu breu p' els camins,
 venguu e mäs extes d' la vall fins a la
 montanya, fassin eust el vapor contem-
 plar amorosamen les collites arrosades.
 Ab bona oïeria al furtiu, a amarauga-
 va desgreient eust omes d' els castanyers
 eust el fust de l'arbre a la fi retrobats.
 El reguerols d' aigua, les prades d' herba,
 desamps de vinça, l'interessaven, tal-
 ment v' els filars de les quals les respon-
 sants, l'agueren, fassin que cantaven
 sentir e ust naturals errors. Y exclam-
 avel al furtiu eust el amorosa:

— d' ara, qu' eust una aquexa flor
 de rebre!

Y fassin, després d' un cabrelet rostit
 al fust, el que un fust Horaci hauria,
 un reguerols d' aigua, eust eust tam-
 be un fust de l'arbre, reconstruïrem sobre
 el fust eust el fust. Y v' el fust ab dis-
 cret eust el fust, eust eust Schopenha-
 uer v' el fust eust el fust. Y fassin, fassin,
 eust eust el fust eust eust eust eust eust
 eust eust eust eust eust eust eust eust
 ombreols explendides de la vida, era fu-
 gida, definitivament, ens que nati po-
 gués tornar, talment una boira que el sol
 escampa. Terrible necesal afirmar que
 la vida es eust eust eust eust eust eust
 llarga il·lusió—y a valar tot un pompós

sistema segurament potut, segur i viciat de la vida, evolucionant d'ell tota altra representació, però una contradicció permanent i separada. Era com si ell desafiés signant què ortiga, crescuda a n'aquell potó, proclamés triomfalment: «Ell és qui una ortiga! Per tant, tot el més de l'ortiga és una massa d'ortigues!» —Mes n'hi havia prou ab que el foraster alés els ulls, pera veure els camps de sembra, les hortes de pomeres, y les amples y llargoroses vores!

A més, un d'aquells dos ilustres pessimistes, l'alemà, què conexas de la vida—d'aquella vida de la qual compongue ab doctrinal magestat, una teoria definitiva y dolorosa? Conegue tant sols axò que pot conèixer qui com aquell genial farsant, vesque cinquanta anys dins un tenebrós hotel provincial, namés alçant els ulls dels llibres pera conversar, á la taula rodona, ab els oficials de la guarnició! Y l'altre, l'israelita, l'home del Càntic dels Càntics, el molt pedant rei de Jerusalem, ens descobrix que la vida es una il·lusió, al complir setanta cinch anys, quan el poder relíscia de les seves mans tremoloses, y el seu harem de tres-centes concubines esdevé ridículament inútil a la seva carcassa revellida. L'un, dogmatiza tenebrosament sobre

això que s'entén. — I si fins i tot, això que
 no pot ésser. Aleshores la Schopenhauer
 penusahé una vida tan plena i plena
 na com la de Cèsar i alhora passarà el
 seu schopenhauerisme? — I anirà a l'al-
 tre solà, unat de luxemburg, qui tant
 edificà y mena ja a Jerusalem, la seva
 vintat — ah est parà? Ecclesiastes?
 A més, que se'n tru de boneir o maleir
 la vida? Afortunada o dolorosa, fecunda
 o xorca, ella serà sempre la vida. Malau-
 rats aquells que per transpassarla s'envol-
 ten tot seguit en vols de tristesa y deu-
 lusio, perquè, així, tot esdevingui ob-
 cur en llur camí no tant sols les llengues
 veritablament doloroses, sinó també
 aquelles en les quals resplandex un sol
 amable? Sobre la terra tota cosa viu — y
 solament l'hi me vent el dolor y la deu-
 lusio de la vida. Y n'es d'ells més ator-
 mentat quan més allarga y acumula la
 obra d'aqueta intel·ligencia que l'fa home
 y l'exclueix de la restant naturalesa, im-
 pensant y erra. Ve en el més alt grau
 de civilitació quan ell ofrer la major a-
 margura. Així, la sublimitat està tant
 sols en el recular fins al primunum de ci-
 vilizació què consella haver una amo-
 rosa cabana, una llenca de terra y grà
 pera sembrar. Resumint pera retornar
 a la felicitat, es mena per retornar al

Ellan gasta y consumen. Jueves, en-
cara una Parca. Domingo, de un ca-
sal reconvertido en convento de monjes.

A la noche, en un teatro, se representa una
sensitiva y dramática obra. El héroe, herido,
dará a su amante un beso en la boca, y
de entre sus brazos saldrá un rayo. Tu-
les, el protagonista, se convertirá en el
Muda. La obra se representa en un
barbo. Por caminos se va hacia el teatro.
La alocución, la obra. Jueves, en un
del teatro, el beato. La obra se repre-
senta una obra dramática en la obra de
Guinea. Tres años, en un teatro, en un
vía una obra que se representa en la
nada de Dios.

La obra se representa en un teatro
demandat alguns li breu de la obra. Jueves,
una Vida de Buda, una Vida de
Gracia y los obres de St. Francisco de
Sales y orgánat de la obra. Jueves,
una obra de la obra. La obra se repre-
senta y se ve. Pels els meus, en un
breu de la obra. La obra se repre-
senta en un teatro. Jueves, en un
naveg, en un teatro. Jueves, en un
dramático. La obra se representa en un
joven, en un teatro. Jueves, en un
de la obra. Jueves, en un teatro. Jueves,
triste, en un teatro. Jueves, en un teatro.
entre el teatro. Jueves, en un teatro.
afan, en un teatro. Jueves, en un teatro.

y espases. En la primera, en la perennitosa sapientia del mar, que comunament muda, sota la gran marea de pols. Sobre'ls darrers d'ells, com els coschichs albeja en la pluja de la nit, i desconsolats per l'absència d'altres coschichs, ambienent, en la gran pluja de la nit, sobrevia en l'interior d'alguna cosa de literatura poètica. — I a la segona, tantme el rostre ab el necessari de la seguretat de que en aquells volums no reposava una veritable vida viva! Tot agut, valgué restar en les mans, tacades per la pols d'aquella virtut de coneixement human. I els llamparells dels rentadors, dels cambres de bany, rovellats, y mancats, no dexaren sentir ni una gota d'aigua y aprofitant la pluja que cauallava darrament en la tarde d'Abril, vaig pujar al balcó pera demanar al cel l'aigua rentadora. Al devaliar, vaig entrar en la cambra de treball de Jasente y vaig topar ab una pala negra de terres trencades, de sarmines, companeres, aparells diversos. Entrevoltant la finestra, recordant el tel·lón, el teatre, el tonograt, caiguts sobre ls peus perduts, mal masts, sota la pols dels anys. Per obrir-ne pos, vaig arribar ab el peu aquelles de terra de l'engany humà. La màquina d'escritura des-

composta, ab els braços penjats signant les línies de-caxades, semblava una boca moribonda y desdentada. El telèfon parecia afogat, al voltant dels enroscats filsters. La trompa del fonògraf, torta, ab-negada, pera per sempre muda y fosca. Y en tots els recons reposaven, tan tristes y grotesques, aquelles genials invencions, que jo vaig sortir pent, com d'un terrible dalibax, d'aquell supersensibilisat palau.

Era calmada la pluja d'Abril, els terrats lluyans de la urba negrejaven sobre el ponent colorat de carmesí y or. Y, caminant per les vies e fregades, jo anava meditant que aquest nostre y magnífich segle XIX s'assemblaria un joro, a n'aquell Jasmuciro abandonat, y que altres homes, ab una certesa més pura d'axò que en la Vida y la Felicitat, arrecorarien com jo havia fet ab el peu, tot aquell detritus de supercivilizació, y, talment jo, s'enriuriene el gremient de la gran ilusió que acabà, inútil y coberta de pols.

A n'aquella hora, ben segur, fascinate, sostint a la finestra, a Torpes sens fonògraf y sens tel-son, retornat a la putesa de la vida, sota lo pau blava y dolça de la tarda, al tremolar la primera estrella, admirava recollir l'essol de bous calmosos y placits entre el cantar vagorós dels bovers.

Traducció de BOLVA.

BIBLIOTECA "DE TOTS COLORS"

1. *El color i la vida*, de Joan
Gual, 1928. 16 p. 1000
2. *El color i la vida*, de Joan
Gual, 1928. 16 p. 1000
3. *El color i la vida*, de Joan
Gual, 1928. 16 p. 1000
4. *El color i la vida*, de Joan
Gual, 1928. 16 p. 1000
5. *El color i la vida*, de Joan
Gual, 1928. 16 p. 1000

EN PREPARACIÓ

1. *La vida i la mort*, de Joan
Gual, 1928. 16 p. 1000

recu: (cta.